

Giới thiệu Lão Sư Thật Dị Dàng!

Truyện Lão Sư Thật Dị Dàng! của tác giả Chớ Hời Chỗn Quân Về là thể loại hầy trò, loli - đại thúc (cao nhất cách nhau 10 tuổi- trong truyện ko có nhắc đến), H, sủng, không có nam nữ phụ trong truyền thuyết. Cổ Việt là giáo viên cấp ba nổi tiếng, một phần do năng lực giảng dạy của anh rất tốt, học sinh anh đứng lớp đều có thành tích vượt trội.

Nhưng phần lớn vì ngoại hình xuất chúng của anh, khuôn mặt cực kì điển trai và lạnh lùng, giữa đàn giáo viên nam bụng phê hoặc gây trố xương, với chiều cao lý tưởng 1m82, dáng người siêu mẫu cũng chào thua, cơ bụng sáu múi, Cổ Việt đích thực là tình nhân trong mộng, là bạn đời lý tưởng trong mắt tất cả nữ giáo viên.

Rồi anh gặp An Khanh, một cô học trò dễ thương. Chuyện gì sẽ xảy đến với hai người họ. Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư Thật Dị Dàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Thừa Hương điện, một nữ tử dung nhan thanh tú thoát tục ngắm người trong gương có dung nhan uyển chuyển, hàm xúc. Nàng đứng trước khung cửa sổ, nhìn mấy cây bồ đề trong viện. Đôi mi thanh tú của nữ tử trong gương nhũn lại, nhìn nàng lúc này tựa như một đoá hoa tươi, lộng lẫy nở rộ bên cửa sổ.

Mái tóc đen dài của nàng được vấn theo kiểu linh xà kế hoa lệ, trên đầu cài một cây trâm Phụng ngâm ngọc (hàm châu Phụng Thoa). Bởi vì đang là đầu hạ, trên người nàng chỉ mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, cùng quần lụa mỏng màu trắng. Trên mặt không trang điểm, một chút trang sức dư thừa cũng không có, nhưng dung nhan lại càng thêm thanh nhã. Nữ tử nhìn bóng mình trong gương rồi mỉm cười, ngay cả trong lúc cười, cả người vẫn không mất vẻ cao quý, nghiêm cẩn, lộ ra vài phần thanh tao của một người đã nhiều năm đứng ở địa vị cao.

Nữ tử này tên là Diệp Huyền, tháng ba vừa rồi đã tròn hai mươi lăm tuổi. Đối với một nữ nhân mà nói, đây đúng là thời kỳ xinh đẹp rực rỡ như một đoá hoa nở rộ, nét ngây ngô thời thiếu nữ được rút đi, lộ ra vẻ quyến rũ động lòng người như trái anh đào chín mọng chọc người đến hái.

Tuy rằng xinh đẹp như vậy, nhưng lại không có nam nhân đến thương thức. Không phải là bọn họ không hiểu, mà là bọn họ không dám.

Bởi vì người đang đứng trước gương chính là Thái hậu đương triều nước Đại Dận. Từ năm mười lăm tuổi nàng đã vào cung, trải qua mưa gió bốn phương, phế lập hai đời hoàng đế, rồi một tay nâng đỡ một vị hoàng tử khác lên để vị. Tuy chỉ mới hai mươi lăm tuổi, nhưng nữ nhân này đã có được quyền thế ngất trời, đủ để cho nam nhân trong thiên hạ phải quý bái nàng, không dám xúc phạm sự sắc sảo này.

“Thái hậu.” Giọng nữ kính cẩn vang lên đánh gãy sự trầm tư của Diệp Huyền, nàng hơi hơi quay đầu, cung tì tầm mắt cúi thấp xuống, “Quan gia đến.”

Diệp Huyền còn chưa trả lời, đã thấy một bóng dáng thon dài, cao ngất đi đến. Tiêu Diệp chỉ mới hai mươi hai tuổi, nhưng trời sinh tuấn mỹ phong lưu. Nhất là đôi mắt đào hoa hơi nhếch lên kia, lúc nhìn xung quanh, không biết đã quyến rũ biết bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ đang hoài xuân.

“Cửu lang tới rồi.” Diệp Huyền thuận thế ngồi xuống bên bàn thấp, nàng chỉ vào đĩa hạt sen trên bàn, “Hương vị hạt sen năm nay không tệ, con nếm thử đi.”

Hoàng đế là áu tử của Cảnh Tông, đứng hàng thứ chín trong đám huynh đệ, người cũ trong cung đều gọi hắn là Cửu lang. Hắn hiển nhiên là vô cùng thân thiết với thái hậu, lập tức ngồi xuống đối diện với Diệp Huyền, cầm lên một hạt sen cười nói: “Ngày hôm qua, triều chính bận rộn, không thể đến vấn an nương nường, hôm nay vốn là đến xin người khoan dung, không nghĩ lại thành ra được thưởng.”

Nội quan bên người hắn tên Cao Thành Phúc đứng một bên thức thời nói: “Cũng là thái hậu yêu thương quan gia, đây là hạt sen mới tấn cống hôm nay, sợ là Thái hậu vẫn chưa kịp thưởng thức đâu.”

Tính khí Tiêu Diệp tốt, nên cung tì, nội quan hai điện Lâm Đức và Thừa Hương thường cùng hắn tán gẫu. Diệp Huyền ngồi một bên lắng nghe hắn kể vài chuyện thú vị trên triều, Cao Thành Phúc bồi thêm vài câu chọc cười, cả điện Thừa Hương đều thoải mái, vui vẻ.

Không ai dám nói đương kim thánh thượng không hiểu thuận, hề có thời gian rảnh rỗi, mỗi ngày đều đến điện Thừa Hương vấn an thái hậu. Cặp mẫu tử chí tôn này của Đại Dận không có liên hệ huyết thống, thêm vào đó thái hậu trẻ tuổi, đương kim thánh thượng lại đăng cơ lúc còn thiếu niên, nghiêm nhiên tạo thành cục diện mẫu hậu nắm quyền, lại bởi vì quan hệ giữa hai cung hết sức hòa thuận mà tiêu trừ cục diện triều đình phân tranh.

Thái hậu có xuất thân cao quý, thủ đoạn chính trị cũng không tầm thường. Lúc trước không biết có bao nhiêu đại thần ngày ngày thấp thỏm, lo thái hậu không chịu buông quyền. Lại không ai ngờ được khi kim thượng vừa cập quan, thái hậu liền chủ động trao trả triều chính, lui về hậu cung, mà khi đó Tiêu Diệp chỉ mới đăng cơ nửa năm.

Một nữ tử trí tuệ, lại hiểu lý lẽ như vậy khiến nàng rất được lòng người, mặc kệ là thủ đoạn lỏi đĩnh của nàng trong loạn ngũ vương, hay là quyết tâm tàn nhẫn trong lần phế cung, đều thể hiện rõ chỉ có người có tài năng chính trị kinh người như Diệp Huyền mới có thể. Tuy nàng vào cung đã mười năm, đến

nay vẫn không có con, nhưng địa vị tôn quý này không một ai có thể lay động được.

Tuy Diệp Huyền chỉ lớn hơn Tiêu Diệp ba tuổi, thực tế lại giống tỷ đệ hơn, nhưng trong mắt mọi người, hai người bọn họ vẫn là bộ dạng mẫu tử từ từ hiểu, bởi vì Diệp Huyền đã từng dưỡng dục Tiêu Diệp, cho nên tình cảm của Tiêu Diệp đối với người mẫu thân trên danh nghĩa này có rất thâm hậu. Nhưng theo cảm giác của Diệp Huyền, Tiêu Diệp đối với bản thân cũng không phải là sự thân thiết như người thân.

Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng đã nhìn không thấu nam nhân này. Lúc Diệp Huyền mới vào cung, khi đó Tiêu Diệp mới chỉ là một đứa nhỏ mười hai tuổi. Hắn trầm mặc ít lời lại nhu thuận khiến người ta đau lòng. Diệp Huyền đối đãi với hắn như đệ đệ ruột thịt, che chở hắn thoát khỏi vô số đả kích ngấm ngầm hay công khai trong hậu cung biếm ảo khôn lường này.

Lúc đầu, hắn kháng cự Diệp Huyền, tuy Tiêu Diệp không biểu hiện ra ngoài, nhưng Diệp Huyền là người thông minh, tự nhiên hiểu rõ đứa nhỏ này đối với mình vẫn không buông lỏng cảnh giác. Nhưng dần dần hắn bắt đầu thân cận Diệp Huyền.

Đại khái Diệp Huyền không thể nào nghĩ tới sẽ có một ngày như bây giờ, lúc nàng vẫn chưa sinh ra phần tình cảm khiến bản thân thống khổ này với Tiêu Diệp, thì Tiêu Diệp đã quá ý lại nàng. Diệp Huyền còn nhớ rõ Tiêu Diệp luôn cầm lấy vạt áo nàng, hắn không thường nói chuyện, lúc Diệp Huyền xoa đầu hắn, hắn sẽ lộ ra một nụ cười mềm mại, ấm áp.

Nhận thấy Diệp Huyền thất thần, Tiêu Diệp hơi lớn tiếng: “Nương nương?” Thanh âm nam nhân trầm thấp dễ nghe, âm điệu mang chút nghi hoặc giống như một lưỡi câu nhỏ, khiến tâm Diệp Huyền nhảy dựng.

“Sắc mặt nương nương có chút không tốt.” Tiêu Diệp vươn tay, đem ly trà trong tay Diệp Huyền đặt xuống bàn. Nước trà sánh ra ngoài đổ lên tay Diệp Huyền, hắn lấy khăn lụa, cẩn thận giúp Diệp Huyền lau sạch. Ngón tay thon dài xẹt qua mu bàn tay Diệp Huyền, đầu ngón tay có một vết chai mỏng, cảm giác thô ráp lại nóng rực khiến trên mu bàn tay Diệp Huyền cảm thấy một trận tê dại.

Cảm giác mặt mình bắt đầu nóng, Diệp Huyền xấu hổ, nhưng trên mặt vẫn không có một tia khác thường, chỉ thân nhiên nói: “Ta hơi mệt.”

Tiêu Diệp rất biết điều: “Đã vậy, nương nương nghỉ ngơi cho khoẻ, ngày mai nhi thần lại sang vấn an người.”

Bước đi của hắn vừa tao nhã vừa thông dong không ó chút gì lưu luyến. Diệp Huyền nhìn theo bóng lưng hắn, tinh thần ảo não, thầm trách mình vô sỉ. CMN. Đây là nhi tử, nhi tử của người đó, biết chưa? Sao người có thể có những ý nghĩ trái với luân thường đạo lý như thế chứ.

Diệp Huyền ơi Diệp Huyền. Người thật chẳng có tiền đồ!

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư Thật Dị Dàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Diệp Huyền từ nhỏ đã đọc đủ tứ thư ngũ kinh, dựa trên nền tảng giáo dục cùng tam quan của nàng mà nói, tuyệt không thể chấp nhận loại chuyện loạn luân đại nghịch bất đạo này. Cho dù có yêu Tiêu Diệp đến tận xương tủy, Diệp Huyền cũng không cho phép mình biểu lộ phần tình cảm này ra ngoài.

Cho nên nàng sẽ lui lại phía sau, cố gắng tạo một khoảng cách với Tiêu Diệp. Hy vọng thời gian dần trôi đi, cho dù có có cuồng phong cỡ nào thì cũng sẽ bình lặng trở lại.

Có điều, Diệp Huyền đã quá ngây thơ khi cho rằng, chỉ cần mình đè nén, mọi việc rồi sẽ trôi qua như nàng nghĩ.

Nàng đã quên, còn có cái gọi là thiên ý.

Bây giờ là lúc đi hành cung nghỉ hè. Bởi vì trong kinh thành nóng như thiêu như đốt, mỗi khi đến đầu hạ, Tiêu Diệp sẽ mang theo hậu cung cùng một số đại thần đi hành cung Dao Sơn nghỉ hè. Nói là hậu cung, nhưng vì hoàng đế vẫn chưa đại hôn, cũng không lập ai làm phi tử, toàn bộ hậu cung cũng chỉ có một người là thái hậu.

Xa giá của hai cung xuất phát từ Đan Dương môn, mang theo đội quân áo giáp sáng lóa, uy vũ cùng không ít vương công quý tộc, đoàn người ngựa chậm rãi đi đến Dao Sơn. Bởi vì là hành cung, nên từ triều thần đến hậu cung đều thả lỏng không ít so với kinh thành. Trên Dao Sơn không hề thiếu ôn tuyền, Tiêu Diệp bận rộn trong đại yến quần thần, Diệp Huyền trong lúc rảnh rỗi, liền quyết định đi ngâm ôn tuyền.

Ôn tuyền không nằm trong cung của nàng, trong hành cung có hai ao ôn tuyền lớn, Diệp Huyền được ban cho dùng ôn tuyền ở Khúc Thủy các. Nàng chỉ mang theo cung ti tâm phúc là Tầm Hương, một đường ngắm cảnh xem hoa, còn chưa đến gần, đã cảm nhận được hơi nước nóng bốc lên của ôn tuyền.

Tầm Hương hầu hạ Diệp Huyền cởi bỏ y phục, đến khi Diệp Huyền ngâm mình trong làn nước ấm áp, không khỏi thở một hơi dài thoải mái. Nàng thấy Tầm Hương còn đứng hầu một bên liền nhân tiện nói: “Ta muốn ngâm mình một lúc, người cũng đi tận hưởng đi.”

Nhóm cung ti cũng được ban cho một chỗ ôn tuyền nho nhỏ, Tầm Hương biết thái hậu luôn đối xử tốt với hạ nhân, vô cùng cao hứng hành lễ: “Nô tì tạ

on thái hậu.”

Thấy Tầm Hương nhẹ chân nhẹ tay lui xuống, Diệp Huyền nhắm mắt lại, ngâm mình trong ôn tuyền nhắm mắt dưỡng thần. Nghĩ đến Tiêu Diệp, Diệp Huyền lại cảm thấy đau đầu. Nàng dứt khoát cái gì cũng không suy nghĩ, ở trong hơi nước lượn lờ, tinh thần ngày càng mơ hồ, kim lòng không được ngủ thiếp đi.

Trong lúc mê man, Diệp Huyền cảm thấy có vật gì đó nóng rực cọ lên người mình. Cảm giác có chút cứng rắn, lại có cái gì đó ướt át cọ đến cọ đi trên cổ mình. Nàng mở choàng mắt, khuôn mặt tuấn tú của nam nhân đã gần trong gang tấc. Hắn dường như đã uống say, hai mắt nửa khép nửa mở, mùi rượu trên người hắn xộc vào mũi Diệp Huyền, khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Người này đương nhiên là Tiêu Diệp.

Diệp Huyền nhất thời ngây dại, Tiêu Diệp có một chỗ ôn tuyền khác để sử dụng, hắn làm sao lại đến đây? Cung tì nội quan bên người hắn đâu, để hoàng đế say khướt đi loạn một mình, lại còn xông vào nơi của thái hậu.

Vấn đề quan trọng hơn là, Tiêu Diệp có lẽ là trượt chân ngã vào đây, quần áo vẫn mặc nguyên trên người, nhưng đều đã ướt đầm. Quần áo mùa hạ vốn đơn bạc, vài vóc lại dính sát lên cơ thể Tiêu Diệp, Diệp Huyền có thể nhìn thấy rõ ràng cơ ngực cân xứng của hắn, vùng bụng bằng phẳng, thắt lưng hẹp mà hữu lực, còn có vật dưới háng đã ngẩng cao đầu nhô ra của hắn cũng không thể bỏ qua.

“Cứu lang...” Diệp Huyền lúc này mới phản ứng lại muốn đẩy Tiêu Diệp ra, nhưng nam nhân này dính sát lên người nàng, cánh tay phải ôm ngang eo nhỏ Diệp Huyền, đem thân thể trần trụi của nàng ôm vào trong ngực. Cái này vẫn chưa tính là gì, Tiêu Diệp thật sự uống quá say, hắn đem đầu chôn nơi gáy Diệp Huyền, lúc đầu là cọ xát lung tung, miệng phát ra tiếng hừ nhẹ mơ hồ. Rồi sau đó vuron đầu lưỡi, liếm hôn lên cổ Diệp Huyền.

Diệp Huyền bỗng hốt hoảng: “Cứu lang, người tỉnh lại đi, Cứu lang!” nàng liền mạng đẩy Tiêu Diệp ra, thân thể vận vẹo, bàn tay nhỏ bé nắm lại thành quyền liên tục đánh lên lồng ngực kiên cố của hắn. Nhưng tí xíu khí lực đó không khác gì con muỗi gãi ngứa, nàng càng kháng cự càng khơi dậy sự hung bạo của Tiêu Diệp.

“Đừng nhúc nhích.” Tiêu Diệp bắt lấy tay Diệp Huyền, kéo hai tay nàng bắt chéo ra sau lưng, “Cứu lang?” Hắn cảm thấy xung hô này có chút quen tai, dù sao ở trong cung, cũng chỉ mình Diệp Huyền có tư cách đứng trước mặt hắn gọi hắn là Cứu lang. “Lại gọi ta thêm một tiếng.” Hắn cong môi cười, tiếng cười đầy tà khí khiến cả người Diệp Huyền run rẩy. Sau đó, bàn tay thon dài liền nắm lấy cằm Diệp Huyền. Trong tầm mắt mê man của hắn, đôi môi như cánh hoa càng thêm đỏ mọng kiều diễm, giọng nói của hắn khàn khàn, “Người không gọi, vậy ta liền hôn người.” Vừa dứt lời, môi mỏng liền áp xuống, hung hăng hôn lên môi Diệp Huyền.

“Đừng...” tiếng kinh hô của Diệp Huyền bị ép nuốt vào lại trong cổ, đầu lưỡi Tiêu Diệp liền thừa cơ tách hàm răng ra, chui vào trong cái miệng nhỏ của nàng. Cùng lúc đó, bàn tay nóng rực của hắn nâng lên tuyết đồn của nàng, xoa nắn vài cái nơi khe hở giữa hai đùi sau đó thì sờ lên chỗ non mềm bí mật của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư Thật Dị Dàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Hơi nước tràn ngập trong điện, Diệp Huyền thân mình lơ lửng bị nam nhân đặt dưới thân tùy ý vuốt ve đùa giỡn. Ngón tay Tiêu Diệp kẹp chặt lấy hai cánh hoa môi, tiểu hoa châu run rẩy xuất hiện, Diệp Huyền nức nở một tiếng, thân thể không tự chủ được mà mềm xuống. Bầu ngực bị Tiêu Diệp nắm trọn trong bàn tay, nụ hoa bị ngón tay hắn ma sát mà trở nên cứng rắn, lưỡi Tiêu Diệp không ngừng liếm dọc tẩm lưng Diệp Huyền: “Đều đã cứng rắn, còn chạy làm gì.” Hắn tựa hồ rất đắc ý sau khi lừa gạt được Diệp Huyền, đầu lưỡi mang theo mùi rượu lại tấn công cái miệng nhỏ của Diệp Huyền, giữ chặt cằm nàng bắt buộc nàng cùng hắn dây dưa.

Diệp Huyền bị hắn hôn đến nổi thở hổn hển, cái lưỡi thom tho bị Tiêu Diệp cuốn lấy, một lát bị hắn mút lấy, một lát lại bị cuốn vào trong miệng hắn. Hắn đem nước bọt trong miệng Diệp Huyền nuốt vào, lại đem nước bọt của mình mạnh mẽ đẩy vào trong miệng Diệp Huyền. Mùi rượu nồng nặc ập đến, Diệp Huyền bị nghẹn đến đỏ cả hốc mắt, chỉ có thể phát ra vài tiếng vụn vặt: “Dừng tay... Người mau, dừng tay... Đừng, đừng có sờ nơi đó...”

“Hừ.” Tiêu Diệp ngậm lấy đầu lưỡi Diệp Huyền, dùng sức mút lấy. Ngày thường luôn là đáng vẻ nhu hòa đoan chính, bây giờ say đến thần chí không rõ, lại bá đạo, tà khí như thế, động tác đùa bỡn hoa huyết càng thêm kịch liệt, cắn lên đầu lưỡi Diệp Huyền một cái, “Ta càng muốn sờ nơi đó, còn không chỉ muốn sờ thôi đâu...” hắn đem dâm thủy dính đầy bàn tay xoa lên côn thịt, cả cây gậy thô to dính đầy dâm dịch ẩm dính, càng thêm dâm mỹ, “Còn muốn đi vào.”

“Đừng!” Trong lòng Diệp Huyền căng thẳng, nhận thấy quy đầu một lần tiếp một lần đỉnh lên huyết khẩu, nàng vừa sợ vừa vội, “Cứu lang, người nhìn ta! Người có biết ta là ai không? Mau dừng tay!” Ngay trong lúc nàng đang giãy giụa la hét ầm ĩ, Tiêu Diệp thẳng thắt lưng, bắt đầu đem côn thịt tiến vào từng chút.

Hoa huyết nữ nhân thật sự rất chặt, hoa kính vừa nhỏ vừa hẹp, tuy rằng trên vách tường tràn đầy dâm dịch ẩm nóng, Tiêu Diệp cũng dùng ngón tay khước trương qua, nhưng dương vật thô to của hắn tiến vào vẫn rất gian nan. Thêm vào đó Diệp Huyền luôn liều mạng giãy giụa, hoa kính càng thêm co

rút, ép còn thịt Tiêu Diệp đau đớn không thôi.

“Thật chặt...” nam nhân thở hổn hển bên tai Diệp Huyền, hần tuy được xem như tính tình tốt, nhưng suy cho cùng là cửu ngũ chí tôn, người dám làm trái ý hần chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Vốn dĩ uống say mơ mơ màng màng, cố nén dục vọng làm màn dạo đầu cho nữ nhân dưới thân, lúc này, sức nhẫn nại của Tiêu Diệp cuối cùng cũng khô kiệt. Còn thịt trướng lớn bị ép đau đớn, hần không thể nào khác chế dục vọng đang kêu gào trong cơ thể thêm nữa, “ừ” một tiếng đem còn thịt hung hăng đâm vào.

“A!” Diệp Huyền cảm giác một trận đau nhức như muốn xé rách da thịt từ hạ thân truyền đến, còn thịt to lớn như một cây sắt nhọn, ở giữa hai chân nàng ra ra vào vào, càng lúc càng nhanh càng lúc càng sâu. “Không cần, đau quá... Thật trướng... A, không được... Mau dừng lại...” Nữ tử dưới thân chặt kinh người, bởi vì xâm nhập từ phía sau, khiến Tiêu Diệp có thể đỉnh thẳng đến nơi sâu nhất, quy đầu bị hoa tâm bao bọc, trên còn thịt giống như có ngàn vạn cái miệng nhỏ nhắn hút lấy hần. Khoái cảm cực hạn khiến hần xém chút thất thủ bản tính thì làm sao có thể dừng lại.

Không chỉ có như thế, hần vuốt dọc theo đường cong duyên dáng trên lưng Diệp Huyền, dừng lại nơi tuyết đồn, xoa bóp đem hai cánh mông mở lớn. Lập tức rút còn thịt ra, chỉ chừa quy đầu tấc ở huyết khẩu. Không đợi Diệp Huyền thở dốc, hần hung hăng đâm vào, mở ra tầng tầng lớp lớp mị thịt bao quanh, đỉnh đến hoa tâm Diệp Huyền, đem phân nửa bông thân cắm vào trong tử cung.

“A... quá sâu, quá sâu... không cần...” Diệp Huyền khóc nức nở, vừa mới phá thân, thân mình chưa từng trải qua khai phá, làm sao có thể chịu được động tác kịch liệt như vậy. Nàng đau đến nỗi gần như hôn mê bất tỉnh, mặc dù tính tình cứng cỏi, nhưng cũng nhịn không được mà ô ô khóc. Tiếng khóc xen lẫn tiếng thở dốc, cùng với âm thanh da thịt va chạm vào nhau, tiếng nước vang lên nơi giữa hai chân không những không khiến Tiêu Diệp mềm lòng ngược lại càng khiến càng thêm điên cuồng.

“Không cần? Không cần mà ngươi còn cần nhanh như vậy.” Tiêu Diệp dùng sức trều cắm, rút ra cả căn sáp vào cũng cả căn, hai túi thịt nặng trĩu theo động tác kịch liệt của hần đánh lên mông Diệp Huyền, đem cặp mông trắng nõn va chạm hồi lâu thành một mảng đỏ bưng. Tốc độ co rúm của hần càng ngày càng nhanh, hai chân Diệp Huyền như nhún ra, không thể tiếp tục chống đỡ thân thể đã lung lay sắp đổ.

Phát hiện nàng sắp ngã xuống, Tiêu Diệp nắm lấy eo nàng, đem mông nàng nhắc cao lên. Hần vừa không ngừng trều sáp vừa lôi kéo Diệp Huyền theo động tác ra vào của hần. Xâm nhập quá mạnh mẽ khiến Diệp Huyền cảm thấy bụng của mình cũng sắp bị hần xuyên thủng, hần nhiều lần đỉnh đến hoa tâm, Diệp Huyền rất nhanh liền thét chói tai từ trong hoa tâm phun ra một cổ dâm dịch.

Âm tinh nóng rực phun lên quy đầu Tiêu Diệp, mả mắt co rút một trận, hần cắn răng nhịn xuống cảm giác muốn bắn tinh mãnh liệt. “Giáp thật chặt, hút cũng nhanh, nước lại nhiều như vậy.” Nam nhân mút lấy vành tai Diệp Huyền, động tác nơi hạ thân càng thêm dừng dãn, “Ta sáp nát ngươi, sáp nát tiểu huyết dâm dăng của ngươi... Thật nhanh, cái miệng nhỏ nhắn mút thật thoải mái...”

Dâm ngữ xấu xa không ngừng quanh quẩn bên tai Diệp Huyền, nhưng nàng đã không thể nghe rõ, khoái cảm xen lẫn đau đớn khiến thân chí của nàng trở nên mê muội, chỉ có căn còn thịt không ngừng va chạm dưới thân tựa hồ vĩnh viễn không thể ngừng lại...

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư Thật Dị Dàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tầm Hương ngẫm mình trong ôn tuyền một lúc liền vội vàng đi đến Khúc Thủy các. Tuy nói là được thái hậu cho phép, nhưng nàng cũng phải biết chừng mực, không thể để bên cạnh thái hậu không có ai hầu hạ. Đi đến trước Khúc Thủy các, nàng không khỏi cảm thấy kỳ quái, cung ti canh giữ bên ngoài sao lại không thấy nữa? Nàng thầm nghĩ một tiếng: “Đúng là đồ lười nhác.” Vội vàng bước nhanh tới, đẩy cửa lớn ra.

Sau đại môn là một hành lang dài, đi đến cuối cùng chính là ao ôn tuyền. Trước ao còn có một cánh cửa, lúc này cánh cửa khép hờ, ánh nến từ bên trong hắt ra. Tầm Hương càng cảm thấy quái dị, nàng nhớ rõ rằng trước khi đi đã đóng cửa lại, chẳng lẽ thái hậu đã về thăm điện? Nàng vội vàng chạy đến trước cửa, đột nhiên cứng người.

Bên trong truyền ra âm thanh vô cùng kỳ quái, âm thanh da thịt va chạm vang dội, tiếng trều sáp xì xì, còn có tiếng nước chập chập, hỗn tạp tiếng nam nhân thở dốc hòa cùng âm thanh nức nở rên rỉ của nữ tử, cho dù Tầm Hương là hoàng hoa khuê nữ cũng hiểu được trong phòng đang phát sinh chuyện gì.

Trong lòng nàng kinh hãi, chẳng lẽ là... Thái hậu? Nhưng nam nhân này là ai? Không kìm nén được lòng hiếu kỳ của bản thân, Tầm Hương nhìn xuyên qua khe cửa, vụng trộm nhìn thoáng qua. Vừa liếc mắt một cái, tim nàng cơ hồ nhảy muốn nhảy lên tận cổ họng. Nàng không thể nào nghĩ đến chuyện thái hậu bị một nam nhân áp dưới thân, mà nam nhân kia rõ ràng là quan gia!

Khuôn mặt Diệp Huyền ửng hồng, hai mắt vô thần, trên mặt trần đầy nước mắt. Bầu ngực nộn nộn của nàng bị một bàn tay to lớn vuốt ve, nụ hoa từ trong kẽ tay Tiêu Diệp chui ra, hai ngọn tuyết nhũ cao ngất bị hần nhu lỏng thành đủ loại hình dáng. Mông nhếch cao lên, giữa hai chân một căn dương vật thô to đỏ đậm cấp tốc ra vào, Tiêu Diệp cười lên người Diệp Huyền, không ngừng di chuyển thất lưng rắn chắc, hỗn hợp dâm thủy cùng bạch trọc liên tục chảy ra, đem bộ lông đen sì của Tiêu Diệp thấm ướt lầy lội.

Trận kịch liệt diễn ra liên tục đã lâu, Tầm Hương đột nhiên ý thức được, có lẽ sau khi bản thân rời đi không lâu, quan gia đã tới nơi này, sau đó... Sau đó

không màng liêm sỉ làm nhục mẫu thân mình. Tầm Hương không dám nghĩ tới về mặt Diệp Huyền, nàng hầu hạ Diệp Huyền hơn mười năm, tất nhiên biết rõ vị thái hậu này là người trung trinh, chung thủy như thế nào. Bị đũa con do mình một tay dưỡng dục nên người chiếm đoạt, người nhất định là rất khổ sở. Tầm Hương nắm chặt tay, cả người run run, sắp nhịn không được mà xông vào.

Nhưng nàng biết bản thân không thể, bởi vì nàng không chỉ không cách nào ngăn cản hành vi không bằng cảm thú của quan gia, mà còn có thể xúc phạm đến tự tôn của Diệp Huyền. Nàng chỉ có thể canh giữ ở chỗ này, cho dù mất mạng cũng muốn giấu kín bí mật này.

Không biết đã qua bao lâu, hai chân Tầm Hương đứng lâu đã tê rần, âm thanh dâm mỹ trong phòng mới dừng lại.

“Tầm Hương,” Nghe được thanh âm suy yếu vô lực của Diệp Huyền, Tầm Hương giật mình một cái, vội vàng tiến vào.

Tiêu Diệp đang ngủ, hần bắn qua vài lần, cuối cùng không chống đỡ được men say, nặng nề ngủ thiếp đi. Diệp Huyền cố hết sức chui ra khỏi lồng ngực hần, còn thịt nam nhân còn tắc trong tiểu huyết, lúc rút ra, cảm giác tê dại kèm theo đau đớn nóng bừng khiến Diệp Huyền ngã xuống đất.

Tầm Hương vội vàng đỡ lấy nàng, nhìn thấy cả người Diệp Huyền toàn dấu hôn, còn giữa hai chân là một mảng hồng đỏ hồng hồng trắng trắng, mũi nàng đau xót: “Thái hậu, ngài bị thương.”

“Không có việc gì.” Diệp Huyền cố hết sức khoát tay, nàng phải rời khỏi nơi này ngay lập tức, không thể để Tiêu Diệp biết nữ tử mà hần chiếm đoạt trong lúc say là nàng. Tầm Hương mặc quần áo cho nàng, vì tránh cho Tiêu Diệp sau khi tỉnh lại nhìn thấy hạ thân khác thường, Diệp Huyền cùng Tầm Hương hợp lực đỡ hần xuống ôn tuyền. Chủ tớ hai người dựa vào nhau, nghiêng ngả chao đảo trở về tẩm điện.

Đêm nay thật khiến cho người ta mệt mỏi, dưới sự hầu hạ của Tầm Hương, Diệp Huyền rửa sạch thân thể, trong hoa huyết vẫn có tơ máu chảy ra. “Chỉ sợ là...” Tầm Hương đỏ bừng mặt, “Chỉ sợ là bên trong bị xước da.”

Diệp Huyền đau đến rít một hơi lạnh, nàng tuy rằng thông minh, nhưng không biết nơi riêng tư của nữ tử khi bị thương phải làm thế nào. Loại chuyện này không thể mở miệng hỏi người khác, càng không thể để lộ ra bên ngoài. Tầm Hương nghĩ một lúc: “Nô tì nhớ được trong điện còn có Trần Châu cao trước kia dùng chưa hết, dùng để chữa thương trị sẹo, có lẽ có hiệu quả.”

Thực ra Trần Châu cao kia cũng là do Tiêu Diệp sai người đưa tới, nguyên nhân là do có một lần Diệp Huyền bị ngã xước da nơi cổ tay. Tiêu Diệp lệnh cho thái y viện ngày đêm gấp rút điều chế ra Trần Châu cao này, chỉ cần bôi một chút lên vết thương, sau vài ngày vết thương liền biến mất, chút sẹo để lại cũng không có. Tuy rằng không biết loại cao này có thể bôi lên hoa huyết hay không, nhưng lúc này cũng chỉ có thể thử một lần.

Bởi vì vết thương ở nơi vô cùng vô cùng nhạy cảm, Diệp Huyền kiên quyết đuổi Tầm Hương ra ngoài, bản thân tự vói tay vào, đau đến mức cả người toàn mồ hôi lạnh, dè dặt cẩn trọng đem thuốc mỡ bôi lên vách tường. Nàng không biết chính xác là nơi nào bị thương, chỉ có thể cẩn thận lau lung tung, một bên bôi thuốc một bên cảm thấy vừa hận vừa thẹn, bản thân đau đến nước mắt doanh tròn. Tiêu Diệp lại thoải mái ngủ trong ôn tuyền. Hơn nữa sau khi hần tỉnh rượu, sẽ quên chuyện đêm nay không còn một mảnh, tuy rằng đây là hy vọng của Diệp Huyền, nhưng cảm giác chua xót trong lòng không thể nào dần xuống.

Tuy nàng cất lực đè nén tình cảm bản thân, nhưng âm kém dương sai, cuối cùng lại xảy ra quan hệ loạn luân cùng Tiêu Diệp. Diệp Huyền ngơ ngẩn ngồi xuống, coi như đêm nay là một giấc mộng đi, nàng không thể để sai lầm nói tiếp sai lầm.

—

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư Thật Dịu Dàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Ngày thứ hai, Ngọc Anh điện truyền tin thái hậu bị bệnh. Diệp Huyền mệt mỏi dựa vào ghế mềm, toàn thân từ trên xuống dưới như bị xe ngựa nghiền qua, đau nhức không thôi. Tiểu huyết giữa hai chân nàng càng thêm nóng bừng co rút đau đớn, tuy rằng tối hôm qua vội vàng bôi chút Trần Châu cao, đã đỡ hơn một tí, nhưng chỉ cần nàng cử động nhẹ một chút, một cơn đau như xé rách lại truyền đến. Diệp Huyền chỉ có thể nằm trên giường không động đậy, trong lòng oán hận Tiêu Diệp quá mức thô bạo, nhưng chỉ cần hồi tưởng đến chuyện tối qua, lại cảm thấy hổ thẹn áy náy, lại có chút vui mừng vụng trộm.

Đúng lúc này, Tiêu Diệp theo thường lệ tới vấn an. Sau khi tỉnh rượu, chuyện tối qua hiển nhiên không hề lưu lại trong đầu hần chút xíu xiu xiu nào. Nghe Tầm Hương nói thái hậu bị bệnh, hần sốt ruột hỏi: “Người bệnh có nặng không?” Rồi truyền lệnh cho Cao Thành Phúc đang đứng bên cạnh, “Cao Thành Phúc, đi thái y viện gọi Tôn thái y đến đây.”

“Thái hậu chỉ là hơi mệt trong người, đặc biệt cần dặn nô tì, báo cho quan gia biết, không cần làm to chuyện.” Tầm Hương cúi đầu, không dám nhìn mặt Tiêu Diệp, chỉ cần nghĩ đến chuyện khó coi nơi Khúc thủy các, hai chân nàng liền nhũn cả ra.

Diệp Huyền vốn không sao, nhưng Tầm Hương lo sợ nàng sẽ xấu hổ nên Tầm Hương kiên quyết, cho dù có phải chết nàng cũng phải ngăn quan gia vào tẩm cung thái hậu.

Thanh âm ôn hòa của nam nhân vang lên, bên tai Diệp Huyền văng vẳng những lời hạ lưu của Tiêu Diệp. Thanh âm ôn nhuận như ngọc lại nói ra những lời tà nịnh bá đạo như vậy, Diệp Huyền không cách nào tưởng tượng được, Cửu lang do một tay nàng nuôi lớn, khi say rượu còn có một mặt như thế.

Trong trí nhớ của Diệp Huyền, Tiêu Diệp luôn luôn nhu thuận, trầm mặc. Ảnh hưởng những chuyện xảy ra lúc nhỏ, trên người hắn không hề có tí kiêu ngạo nào của người hoàng thất, hắn luôn yên lặng đứng một bên, nói không nhiều lắm, giống như một con thú nhỏ quái gở.

Đứa trẻ như vậy sẽ không được mọi người yêu thích, mẹ đẻ Tiêu Diệp là một cung tì bình thường. Cảnh Tông say rượu lâm hạnh một lần cứ như vậy mà hoài long thai. Bộ dạng cung tì kia như thế nào, Cảnh Tông căn bản không nhớ rõ, qua loa ban cho nàng một danh phận tài tử, rồi quên mất nàng ta.

Khi đó vì chuyện tranh giành vương vị mà trên triều lẫn trong hậu cung sóng gió ba đào, Tiêu Diệp sinh ra trong lặng lẽ, tuy hắn là con của Cảnh Tông, nhưng không được người khác coi trọng. Hắn cùng mẹ đẻ hắn yên lặng sống trong cung, nhìn các vị huynh trưởng người tới ta đi, vì tranh giành ngôi vị Thái tử đánh cho đầu rơi máu chảy.

Không được mấy năm, mẹ đẻ Tiêu Diệp qua đời, Tiêu Diệp liền triệt để trở thành người vô hình. Một đứa trẻ chưa tròn năm tuổi, cô độc sống trong thâm cung, không thể nào có được một tuổi thơ tốt đẹp. Người trong cung am hiểu nhất là chuyện nịnh trên đạp dưới, lúc mẹ đẻ còn sống, nữ nhân yếu đuối kia còn có thể che chở cho Tiêu Diệp vài phần. Nhưng từ khi nàng mất đi, Tiêu Diệp không còn ai để dựa vào.

Từ đó, hắn càng ngày càng quái gở. Đến khi Tiêu Diệp tròn bảy tuổi, cuộc đời hắn đột ngột chuyển ngoặt.

Hiếu Thành hoàng hậu lúc bấy giờ đã nhiều năm không có con, nỗ lực hai mươi mấy năm, nhưng vẫn không thể hoài thai, Hiếu Thành hoàng hậu cuối cùng cũng chấp nhận số mệnh. Nàng chuyển Tiêu Diệp không có ai nuôi nấng vào Thanh lương điện, muốn an ủi bản thân dưới gối không con không cái. Mà Cảnh Tông cũng buông tha hy vọng có con trai trưởng, cùng năm đó, lập thứ trưởng tử Tiêu Thịnh làm thái tử.

Vốn tưởng rằng chiếc ghế thái tử đã định, thế cục triều đình có thể theo đó mà ổn định, nào ngờ nhóm hoàng tử còn tranh đấu kịch liệt thêm. Mẹ đẻ của Tiêu Thịnh cũng không có xuất thân cao quý, mà bản thân hắn cũng không phải là người tài đức, chỉ vì thân phận thứ trưởng tử của hắn, Cảnh Tông mới lập hắn làm thái tử. Thứ tử của Cảnh Tông, tam hoàng tử, ngũ hoàng tử, lục hoàng tử đều có nhà mẹ đẻ cao quý, sau lưng có không ít triều thần ủng hộ, làm sao có thể cam chịu để Tiêu Thịnh làm thái tử. Đúng lúc này, Tiêu Diệp lại trở thành con nuôi của hoàng hậu, khiến cục diện bỗng chốc bùng nổ.

Hiếu Thành hoàng hậu là tộc tỷ của Diệp Huyền, hai tỷ muội đều xuất thân từ Diệp thị Tuyên thành, là thế gia hiển hách đứng đầu Đại Dận. Càng quan trọng hơn là, trong tay Diệp thị nắm trọng binh, muốn đoạt vị thành công, lời kéo Diệp thị là chuyện không thể không làm. Vốn dĩ Hiếu Thành không có con trai, là đối tượng mượn sức của các vị hoàng tử, nào ngờ giữa đường nhảy ra một tên Tiêu Diệp. Ngoài miệng hoàng hậu nói nhận hắn làm con để bớt cô tịch, ai biết Diệp thị có phải hay không muốn nâng đỡ người kế vị mới, đảm bảo Tiêu Diệp thượng vị.

Cứ như vậy, Tiêu Diệp còn chưa kịp thích ứng biến hóa thân phận của bản thân, đã bị cuốn vào vòng tranh đấu gay gắt. Hắn chỉ là đứa trẻ bảy tuổi, ám chiếu trên triều tự nhiên không tính lên người hắn, nhưng những nữ nhân trong hậu cung này, ngoài sáng trong tối có vô số thủ đoạn khiến người ta có khổ mà nói không được, lại dùng hết lên người hắn.

Mỗi lần hồi tưởng đến thời gian này, Diệp Huyền đều đau lòng không thôi, đứa nhỏ này làm thế nào mà sống được. Tiểu hài tử tám tuổi như hắn, vốn nên không lo không nghĩ, vui vẻ chơi đùa không chút cố kỵ, mà hắn lại không dám nói nhiều thêm một câu. Trước khi Diệp Huyền tiến cung đã nghe tổ phụ nói qua, trong nhà không có ý nâng đỡ Tiêu Diệp. Nhưng nhìn hắn nhu thuận nghe lời, biến hắn thành bìa ngấm lam người khác rối loạn cũng được.

Hắn cứ như vậy trở thành bìa ngấm suốt bốn năm, bốn năm sau, Hiếu Thành hoàng hậu hoảng thệ.

Đối với Tiêu Diệp mà nói, việc Hiếu Thành chết cũng không khiến hắn xúc động nhiều. Hắn đã từng cảm kích Hiếu Thành, nhưng phần cảm kích này đã bị những năm tháng sống trong ám toán suốt ngày mài mòn đến độ hầu như không còn gì. Hiếu Thành nhận hắn làm con nuôi, thực ra so với nuôi mèo nuôi chó cũng không khác biệt lắm. Khi nhớ tới thì triệu tới nhìn một chút, khi không nhớ thì quăng sang một bên không quan tâm. Về phần thay Tiêu Diệp che gió chắn mưa, lại là chuyện nghĩ cũng không cần nghĩ.

Tân hoàng hậu vào cung, Tiêu Diệp có lẽ sẽ chuyển khỏi Thanh Lương điện. Tiêu Diệp biết bản thân là đứa trẻ không được người khác yêu thích, cung tì trong Thanh Lương điện thường nghị luận sau lưng hắn: “Cửu lang tuổi còn nhỏ, nhưng ánh mắt thoát nhìn giống quái nhân.”

Như vậy cũng tốt, trở về nơi thuộc về mình, sống một cuộc đời bình thản như nước. Tốt xấu gì hắn cũng là hoàng tử, sẽ không sợ bị đói chết.

Năm thứ năm, Diệp thị Tuyên thành Diệp Huyền nhập cung, trở thành hoàng hậu đời thứ hai của Cảnh Tông.

Vào ngày đó, cả Đại Minh cung tràn ngập không khí vui mừng, mỗi người đều có tâm tư riêng của mình, nhưng trên mặt người nào người nấy đều bày ra vẻ tươi cười thoát nhìn chân thành tha thiết. Tiêu Diệp không muốn làm người khác chú ý, sau yến tiệc, liền nhanh chóng trở về tẩm điện của mình. Chỉ là lần qua lộn lại đến tận canh ba vẫn không ngủ được. Hắn bên mặc thêm quần áo, bước ra ngoài.

Lúc này đang là giữa hè, đêm mát như nước, trên trời sao sáng lấp lánh. Tiêu Diệp đi đến chỗ mình thường ngồi, lại phát hiện nơi đó đã có người ngồi trước.

Mái tóc đen dài của thiếu nữ xõa tung xuống, lễ phục cửu phượng ngũ sắc vẫn chưa cởi ra, dưới ánh trăng càng thêm chói mắt. Thân thể Tiêu Diệp cứng đờ, hắn biết, đó là tân hoàng hậu.

Cảm giác được phía sau lưng có người, Diệp Huyền quay đầu lại. Nhìn tiểu nam hài quần áo lộn xộn, búi tóc trên đầu cũng có chút rối loạn, hiển nhiên là mới rời giường.

“Cửu lang?” nàng cười khẽ , thanh âm nhu hòa, dễ nghe, “Không ngủ được hay sao?”

Tiêu Diệp không biết vì sao, chỉ biết ngây ngốc gật đầu. Diệp Huyền vẫy vẫy tay với hắn , không biết ma xui quỷ khiến thế nào hắn liền bước tới. “Nương nương.” Hắn mở miệng có phần câu nệ, dường như nụ cười ôn nhu của thiếu nữ khiến hắn xúc động, trong lòng bàn tay toàn mồ hôi lạnh.

Diệp Huyền sờ đầu hắn, cảm xúc mềm nhẹ chợt lóe lên, khiến Tiêu Diệp có chút thất thần, đến khi tỉnh lại đã thấy Diệp Huyền cầm tay mình. “Chúng ta cùng nhau đi ngắm sao đi.” Thiếu nữ nghiêng đầu, cười khẽ nháy mắt với hắn .

“Vâng.” Tiêu Diệp thấp giọng đáp lại, lại cảm thấy như vậy không tốt lắm, hắn lại gật đầu đáp lời rõ ràng, “Vâng!”

Trời đêm hôm đó sao nhiều hay ít, sáng hay mờ Diệp Huyền đã không nhớ rõ. Khi đó tỉnh tỉnh Diệp Huyền còn có chút trẻ con, không biết thâm cung hiểm ác, cũng không trải qua đòn ép phong dao sương kiếm. Nàng nắm lấy bàn tay mềm yếu, nhỏ bé của Tiêu Diệp, chỉ lên trời: “Cửu lang, ước một chuyện đi.”

Tiêu Diệp nghiêm cẩn lắc đầu: “Ta không được ước.” Hắn cho tới bây giờ đều chưa từng nói những lời này với người khác, nhưng khi đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của Diệp Huyền, hắn mím môi, cuối cùng vẫn quyết định nói, “Nếu ta muốn có được cái gì, không cần đến sao trời giúp ta, ta về sau sẽ tự mình làm được.”

Ngoài phòng, thanh âm Tiêu Diệp dần dần nhỏ đi, hắn cuối cùng cũng mang theo chúng người hầu rời khỏi. Diệp Huyền thở phào nhẹ nhõm, yếu ớt tựa vào gối mềm. Cửu lang a Cửu lang, cuộc đời ngắn ngủi như thế, chúng ta lại ước muốn quá nhiều điều, lại có những chuyện dù có cầu cũng không được. Tựa như ta và ngươi, chung quy lại chỉ là ước muốn không cách nào thực hiện được mà thôi. Ta không có cách nào thực hiện, cũng không thể nào thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư Thật Dị Dàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Sau khi Tiêu Diệp trở về Hội Ninh điện, trái lo phải nghĩ, trong lòng vẫn lo lắng không yên. Thân thể Diệp Huyền vốn khỏe mạnh, bây giờ vô duyên vô cớ bị bệnh, lại không cho thái y xem. Ngón tay hắn vô thức gõ gõ lên bàn: “Cao Thành Phúc, bên Ngọc Anh điện có điều gì không ổn không?”

Cao Thành Phúc kính cẩn cúi đầu, “Nô tài lúc nào cũng phải người trông coi cẩn thận, thái hậu luôn ở trong phòng tĩnh dưỡng, không gặp bất kỳ mệnh phụ nào.”

“Trẫm không hỏi việc này.” Tiêu Diệp thần nhiên liếc hắn một cái.

Cao Thành Phúc rùng mình, biết mình nói sai rồi. Hắn theo hầu bên người Tiêu Diệp từ lúc Tiêu Diệp còn là hoàng tử, biết vị quan gia này không đơn giản như vẻ ngoài. Ngoại trừ lúc trên triều, khi Tiêu Diệp xưng “trẫm”, là biểu hiện hắn không vừa lòng. Cao Thành Phúc vội vàng quỳ xuống: “Là nô tài ngu dốt, thái hậu từ tối hôm qua đến nay vẫn luôn ở trong phòng, ngoại trừ Tầm Hương bất luận kẻ nào cũng không được phép tiến vào. Nô tài thấy Tầm Hương...” hắn dừng một lát, “Dường như có tâm sự.”

Sự nghi ngờ trong lòng Tiêu Diệp lại càng tăng thêm, hắn bỗng nhiên đứng lên: “Đi, đến Ngọc Anh điện nhìn một chút.”

Lúc này trong phòng, Diệp Huyền cả người đổ mồ hôi lạnh đang tự mình bôi thuốc. Diệp Huyền đối với việc chuyện này thực sự không biết chút gì. Nàng sờ soạng hơn nửa ngày mới tìm đến được đúng chỗ, lại chịu đựng đau đớn tách ra một khe hở hẹp, đưa ngón tay dính đầy thuốc mỡ chen vào.

“Tê...” Diệp Huyền đau đến mức hít vào một ngụm khí lạnh, ngón tay tìm không đúng chỗ, móng tay lại cọ đến vách tường mềm mại, thiếu chút nữa kim không được chảy nước mắt, nàng ngây ngô chuyển động ngón tay, lại không nhận được oán thăm, “Xú tiểu tử, cho ngươi uống rượu, cho ngươi say khướt... cho ngươi tỉnh rượu lại giả bộ vô tội.” Đau đớn này thật sự khiến người ta khó có thể chịu được, khiến tiểu nhân trong lòng Diệp Huyền được dịp lên ngôi, bày ra điệu bộ giận dữ như đứa nhỏ.

Nàng cố sức hơn nửa ngày, lại có chỗ làm thế nào cũng với không tới, nàng gấp tới mức mồ hôi lạnh lại túa ra, đột nhiên nghe được Tầm Hương đứng trước cửa cao giọng hét mức có thể: “Quan gia, thái hậu đang nghỉ ngơi trong phòng.”

Tiêu Diệp sao lại đến nữa?!

Diệp Huyền cả kinh, hoang mang rối loạn rút ngón tay ra. Nàng không cách nào bình tĩnh được, tình cảnh trước mắt của nàng thật sự quá mức xấu hổ. Vì để tiện bôi thuốc, hạ thân nàng chỉ mặc một cái quần lụa mỏng, làn váy kéo lên tận hông. Hai chân mở lớn, đầu gối cong lên, đem nơi tối mật của nữ nhân lồ lộ bày ra. Bởi vì Tiêu Diệp thô bạo đùa bỡn, hai phiến hoa môi đáng thương đến bây giờ vẫn còn sưng đỏ, huyết khẩu co rút lại, thuốc mỡ hòa tan theo hoa môi chảy ra.

Tiếng bước chân của Tiêu Diệp cách ngày càng gần, Diệp Huyền chộp lấy tấm chăn bên người phủ lên, lại vội vàng tựa lên gối mắt nhắm lại làm bộ đang

ngủ, thấy Tiêu Diệp tiến vào, nàng mới mở mắt, ra vẻ nghi hoặc nói: “Cửu lang?”

Trong phòng dường như có một mùi hương kỳ lạ, vừa ngọt vừa ngậy. Thấy sắc mặt Diệp Huyền bất thường, Tiêu Diệp lúc này mới chú ý tới đôi chân đang lộ ra bên ngoài chăn của nàng. Bàn chân nhỏ nhắn, trắng mịn như ngọc áp sát vào nhau, mười đầu ngón chân mượt mà thanh tú thoát nhìn rất đáng yêu. Tiêu Diệp bất động thanh sắc rời mắt, đi đến bên sập ngồi xuống: “Nương nương, Tầm Hương nói người thân thể không khỏe, đến cùng là vì sao? Hay là để Tồn thái y đến xem thử.”

Diệp Huyền còn chưa kịp trả lời, hần chợt nhìn thấy được trên ngón tay nàng dính thứ gì đó trắng ngà, liền nhũn mảy: “Đây là cái gì?”

Diệp Huyền nhìn theo ánh mắt của hần, trên mặt lập tức đỏ bừng lên. Trên ngón tay nàng là thuốc mỡ vẫn chưa bôi hết liền vội vàng rút ra. Trên đầu ngón tay còn dính lại một chút thuốc mỡ trắng ngà, lại tron bóng ánh nước hiển nhiên là hoa dịch từ trong hoa huyết.

“Đây là thuốc mỡ.” Tiêu Diệp sắc mặt nghiêm túc, “Nương nương, người bị thương?”

“Chỉ là vết thương ngoài da.” Diệp Huyền ép buộc bản thân bình tĩnh, “Lúc trước không phải là con sai người đem tới Trần châu cao sao, ta bôi một chút liền khỏi.” Nàng thật sự sợ Tiêu Diệp tiếp tục truy hỏi, Tiêu Diệp ngồi cách nàng rất gần, trong không khí toàn là mùi long tiên hương trên người hần, Diệp Huyền không tự chủ lại nhớ đến ngày hôm qua cả người hần toàn mùi rượu.

Dưới chân hạ thân vẫn đang quang lỏa, nếu Tiêu Diệp xóc chân lên, có thể nhìn thấy rõ ràng. Diệp Huyền thầm mắng bản thân không biết liêm sỉ, Tiêu Diệp làm sao có thể vô lễ đến xóc chân lên, nhưng lúc này, trong hoa huyết lại phun ra một chút dâm dịch, cứ như vậy chỉ một lát sau, đã thấm ướt một mảng chân trên giường.

Tiểu là nàng đang khấn trương, không chú ý tới ánh mắt khác thường của Tiêu Diệp. Chấn vốn rất mỏng, trong lúc vội vàng Diệp Huyền phủ loạn xạ lên người. Lúc Tiêu Diệp tới gần, một góc chấn nhắc lên một khe hở nho nhỏ, nhìn xuyên qua đó, Tiêu Diệp thấy được cánh xuân sắc mà Diệp Huyền muốn che giấu. Nơi đó hồng hồng kiêu diễm, nhìn thoáng qua tron bóng ướt át. Đồng tử Tiêu Diệp co rút lại, yết hầu trượt lên trượt xuống. Hần đột nhiên đứng dậy, làm Diệp Huyền cũng hết hồn, kinh ngạc ngược nhìn hần, Tiêu Diệp cúi mặt trầm giọng nói: “Vừa nhớ tới có tẩu chương cần phê duyệt gấp, nương nương nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai con lại đến thăm người.”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư Thật Dị Dàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

“Thái hậu, hết Trần Châu cao rồi.” Cầm cái bình ngọc rồng tuếch, giọng Tầm Hương nôn nóng.

“Nhanh như vậy đã hết?” Diệp Huyền nhớ mình bôi thuốc mới được ba ngày, lúc trước còn dư đến phân nửa bình Trần Châu cao. Đại khái là vì chỗ kia quá mềm mại khiến nàng mỗi lần bôi đều phải bôi rất nhiều, mặc dù có hiệu quả, nhưng lại rất chậm. Diệp Huyền thở dài, “Người tới thái y viện lấy thêm một bình đi.”

Tầm Hương lĩnh mệnh lui ra, thái hậu muốn Trần Châu cao, thái y viện tất nhiên là không dám không cho. Chủ viện Tôn Đình cau mày: “Không phải là ta làm khó người, nhưng nguyên liệu điều chế ra Trần Châu cao này là công phẩm, mỗi năm chỉ làm ra được một lọ, bây giờ muốn làm ra một lọ mới, lão hủ thật sự là hữu tâm vô lực.”

Tầm Hương cũng hết cách, thái y viện thật sự không có, nàng đầu thế ép buộc người ta biến ra một lọ khác cho nàng. Nhưng nếu không bôi thuốc, vết thương của thái hậu phải mất bao lâu nữa mới lành. Tầm Hương thấy thái hậu mấy ngày nay mệt mỏi, vô lực trong lòng cũng sốt ruột không thôi. Trong lúc nàng đang u sầu, lại gặp Cao Thành Phúc.

Hần cười hỏi: “Tầm Hương, người ra ngoài làm việc gì cho thái hậu vậy?”

Tầm Hương thấy hần như thấy cứu tinh. Cao Thành Phúc là nội quan tâm phúc bên người quan gia đã lâu, biết đâu hần lại có cách. Tầm Hương liền kể cho hần nghe chuyện Trần Châu cao, nàng cũng không ngu đi khai thái hậu cần, chỉ nói là mình sơ suất làm mất lọ Trần Châu cao của thái hậu, bây giờ thái hậu muốn dùng, trong lúc gấp gáp không biết làm sao.

Cao Thành Phúc nguyền nàng một cái: “Người sao lại không cẩn thận như vậy, chúng ta là phận tôi tớ, cần phải nhanh tay lẹ mắt, cẩn thận chột chệ mới phải.” Rồi hần lại cười, “Vừa đúng là năm trước quan gia ban cho ta một lọ, ta sai người đi lấy cho người.”

Tầm Hương vô cùng cảm kích rồi đi, vừa xoay người Cao Thành Phúc đã đem chuyện này nói cho Tiêu Diệp biết. Hần biết Tiêu Diệp đối với vị trong Thừa Hương điện không bình thường. Trong lòng quý nhân nghĩ như thế nào, bọn họ là phận nô tài không thể phỏng đoán bừa bãi, nhưng thỉnh thoảng vẫn nên lấy lòng một chút.

Tiêu Diệp lâm vào trầm tư, Tầm Hương nói mấy tháng trước đã đánh mất bình Trần Châu cao kia, nhưng ba ngày trước mình còn thấy Diệp Huyền bôi thuốc. Tiêu Diệp sai người đi điều tra lại hành tung của Tầm Hương, biết được ti nữ này vừa ghé qua chỗ thái y viện, nói là thái hậu muốn Trần Châu cao. Tầm Hương không phải là loại nô ti có thể làm ra loại chuyện giả truyền ý chỉ, chứng tỏ thuốc này là Diệp Huyền muốn nàng ta đi lấy. Chỉ mới ba ngày,

phần nửa bình thuốc mỡ đã bôi hết rồi? Hồi tưởng lại cảnh xuân sắc ngày đó, nơi Diệp Huyền bị thương rốt cuộc là nơi nào.

Nhớ lại đêm ở hành cung kia, Tiêu Diệp uống say. Hắn nhớ được bản thân đã nằm mơ, cảnh tượng trong mơ vừa hương diễm vừa dâm mỹ, hắn áp một khối thân thể mềm mại dưới thân thô bạo gãy vỡ, sắp đến độ nữ nhân đó khóc nức nở. Dung nhan người kia uyển chuyển hàm xúc, nụ cười ôn nhu, chính là dung nhan mà hắn ngày đêm nhớ thương... Sau khi tỉnh mộng, Tiêu Diệp phát hiện bản thân đang ngâm mình trong ôn tuyền, hạ thân có một mảng âm dính.

Hắn thờ dài, cất lực ném hình ảnh trong mộng ra khỏi đầu. Không biết vì sao, giấc mơ lần này so với những lần khác lại khác biệt, dường vô cùng chân thật. Hắn còn nhớ rõ cảm xúc mềm mại dưới tay, còn có khoái cảm sung sướng khi dương vật bị nơi đó gát gao bao lấy. Liên tưởng đến đủ loại sự việc khác thường mấy ngày gần đây của Diệp Huyền, chẳng lẽ...

Phanh một tiếng, ly trà trong tay Tiêu Diệp rơi xuống đất. Cao Thành Phúc dè dặt cẩn trọng ngừng đầu, nhìn thấy biểu cảm trên mặt Tiêu Diệp thì lập tức ngưng đại. Biểu cảm này... vô cùng phức tạp, kinh ngạc có, không an có, áy náy cũng có... Còn có phần cuồng nhiệt dữ tợn.

Không đợi hắn kịp phản ứng, Tiêu Diệp vội vàng đi ra ngoài, hắn vội vã theo sau: “Quan gia, quan gia... Ngài chậm chút đã. Mau mau mau, còn đứng ngăn người đó làm gì, mau theo hầu quan gia.”

Nhóm nội quan vội vã chạy theo, bước chân Tiêu Diệp lại đột ngột dừng lại, lạnh lùng nói: “Đều đứng ở đây cho trẫm, Cao Thành Phúc.” Cao Thành Phúc vội vàng cúi đầu chạy đến trước mặt Tiêu Diệp, hắn thần nhiên nói, “Canh giữ Ngọc Anh điện cho kỹ, người hiểu ý trẫm không.”

Cao Thành Phúc rùng mình, hắn là tâm phúc Tiêu Diệp, tất nhiên biết rõ, ngoại trừ vài người thân tín, người hầu hạ bên cạnh thái hậu đều là người do quan gia an bài, để Tiêu Diệp có thể giám thị nhất cử nhất động của thái hậu. Nữ nhân thông tuệ đã trải qua mưa gió trên triều, nhưng lại quá tín nhiệm đứa con do mình nuôi dạy, không chút phát hiện bản thân đã hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của Tiêu Diệp. Nếu Tiêu Diệp muốn gây bất lợi cho nàng, nàng hoàn toàn không có năng lực kháng cự.

Nhưng lúc này Cao Thành Phúc thật sự không hiểu, thái hậu không lộng quyền, đúng là một vị thái hậu hiền hậu tiêu chuẩn. Dưới sự áp chế của nàng, ngoại thích tôn thất đều không dám sinh lòng bất chính. Hơn nữa chỉ mới đây thôi, quan gia còn đối tốt với thái hậu lắm, bây giờ sao lại thế này? Mặc dù trong lòng có nhiều nghi vấn, nhưng Cao Thành Phúc vẫn lĩnh mệnh lui xuống.

Trong bóng đêm, Ngọc Anh điện vô cùng yên tĩnh.

Tiêu Diệp mặc một thân huyền sam, bước vào tấm điện như đi giữa chốn không người. Đợi đến khi hắn đi vào Ngọc Anh điện, cả toàn cung điện đều được thủ vệ nghiêm ngặt canh gác, ngay cả một con ruồi cũng không bay lọt.

Diệp Huyền đang nằm trong phòng đọc sách, không hiểu sao mí mắt nàng cứ giật liên hồi, thật lo lắng có điềm gì không nữa. Buông sách, nàng cao giọng gọi: “Tâm Hương.”

Không có người trả lời, trong tấm điện vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng nước tí tách phát ra từ đồng hồ nước. Diệp Huyền lại gọi vài tiếng, đang định ra ngoài xem, lại thấy một bóng dáng cao ngất đang tiến về phía mình.

Tay phải Tiêu Diệp cầm một cái bình ngọc tinh xảo, dưới ánh mắt kinh ngạc của Diệp Huyền, hắn cong môi cười: “Nghe nói nương nương muốn dùng Trân Châu cao, ta cố ý đưa đến đây cho người.”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư Thật Dị Dàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9

Sao lại đưa Trân Châu cao vào đêm hôm khuya khoắt thế này?

Ánh mắt Diệp Huyền trầm xuống: “Làm khó Cửu lang nhớ đến ta, đêm đã khuya, người vẫn nên về tẩm cung nghỉ ngơi sớm đi.”

Tiêu Diệp bước lại gần nàng: “Không vội, ta có vài chuyện không rõ. Mấy ngày trước nương nương nói mình chỉ bị một vết thương nhỏ, sao mới qua ba ngày, đã hết nguyên cả lọ thuốc mỡ rồi?”

Nhất thời tim Diệp Huyền đập thình thịch, sắc mặt nàng trầm xuống, lạnh nhạt nói: “Ta lại không biết, làm mẫu thân bôi chút thuốc mà còn phải xin ý chỉ của người.”

“Nương nương nói quá lời.” Tiêu Diệp bước đến trước mặt Diệp Huyền, nét tươi cười trên mặt hắn khiến Diệp Huyền đoán không ra, “Quan tâm quá sẽ loạn, ta sợ thương thể của nương nương nghiêm trọng, đã nhiều ngày lo lắng không thôi. Thỉnh nương nương cho Cửu lang xem vết thương, nếu không nghiêm trọng, ta đương nhiên vui mừng. Nếu nghiêm trọng, vẫn nên kêu thái y tới xem thử.”

“Làm càn!” Diệp Huyền lớn tiếng quát, “Đường đường là thiên tử thế nhưng có thể nói ra những lời vô lễ như vậy, người ngay cả việc nam nữ khác biệt

mà cũng không hiểu?”

Nụ cười trên mặt của Tiêu Diệp lại càng sâu: “Nương nương nói lời này là không đúng, nương nương là mẫu, Cửu lang là tử. Giữa mẫu tử, làm gì có chuyện nam nữ khác biệt.”

Diệp Huyền cười lạnh một tiếng: “Nhi đại tránh mẫu, nữ đại tránh phụ. Ngươi đọc sách thánh hiền nhiều năm như vậy, giờ lại nói mấy câu vớ vẩn như này.” Nàng vung tay áo, cực lực che giấu sự kinh hãi nơi đáy mắt, quay đầu đi: “Cửu lang, hôm nay ngươi quá vô lễ, ngươi quay về kiểm điểm lại mình đi.”

Nàng thấy phía sau im lặng, tưởng rằng Tiêu Diệp đã ngoan ngoãn đi rồi, không nghĩ tới eo nhỏ đột nhiên bị một bàn tay to ôm lấy, Tiêu Diệp thối khí bên tai nàng: “Còn thỉnh nương nương dạy ta, nếu làm mẫu thân mà bị con mình chiếm đoạt, về sau nên tránh hay không nên tránh?”

Những lời này giống như sét đánh bên tai, hai chân Diệp Huyền nhũn ra, thiếu chút nữa ngã xuống đất. Tiêu Diệp thuận thế đỡ lấy nàng, duỗi tay tìm được nơi giữa hai chân Diệp Huyền, cách một lớp vải đè lên hoa huyết: “Chỉ sợ nương nương là bị thương ở chỗ này đi.”

“Ngươi nói bậy bạ gì đó!” Diệp Huyền cảm thấy giọng nói của mình cũng run lên, quả nhiên hần đã biết. Nếu lúc đầu hần chỉ mới hoài nghi, biểu hiện bây giờ của Diệp Huyền đã chứng thực suy đoán của Tiêu Diệp. Nhưng Diệp Huyền tuyệt đối không thể thừa nhận việc này, nàng tránh thoát khỏi vòng tay hần, lạnh lùng nhìn hần, “Cửu lang, ta đường dực ngươi đến hôm nay, ngươi lại muốn hời báo ta như vậy? Không chỉ dùng lời nói khinh bạc ta, lại phỏng đoán việc dơ bẩn như thế. Phần tình cảm mẫu tử này, ngươi có còn cần hay không?”

Tiêu Diệp bỗng nhiên im lặng, hần im lặng nhìn Diệp Huyền, đồng tử của hần càng ngày càng tối, càng ngày càng trầm xuống. Diệp Huyền không kìm được rung mình, nguy hiểm bất ngờ ập đến, khiến nàng trốn tránh theo bản năng, băng không. . .

“Tình cảm mẫu tử?” Tiêu Diệp mĩa mai lặp lại bốn chữ này một lần nữa, “Tình cảm mẫu tử. . .” Hần vươn tay, đem Diệp Huyền kéo vào trong lòng. Xoẹt một tiếng xé rách tiết khổ Diệp Huyền. Ngón tay thô lỗ cắm vào nơi giữa hai chân Diệp Huyền, hần trực tiếp bỏ qua màn dạo đầu, thô lỗ cắm vào như vậy, khiến Diệp Huyền đau đến nổi co rúm người lại, chợt nghe nam nhân ở bên tai nàng cười lạnh nói: “Sáp cũng đã sáp rồi, còn nói cái gì mà tình cảm mẫu tử.”

“Ngươi. . . ngươi là cảm thú.” Diệp Huyền cố nén cảm giác đau đớn, cắn răng cảm hận nói.

“Cảm thú?” Tiêu Diệp ôm Diệp Huyền vào ngực, tay phải xoa nắn gò má mềm mại của Diệp Huyền, “Nếu không phải là cảm thú, làm sao có thể làm ra loại sự tình này với nương nương.” Môi mỏng của hần dao động trên mặt Diệp Huyền, “Chỉ có điều nương nương cảm thấy việc này là dơ bẩn nhưng cái miệng nhỏ nhắn kêu cũng không nhỏ.” Hần bỗng nhiên cắn lên môi Diệp Huyền, đem đầu lưỡi vói vào.

“Đừng!” Đầu Diệp Huyền bị hần chế trụ, chỉ có thể bị động thừa nhận nam nhân bừa bãi tàn sát trong miệng. Nụ hôn này giống như mưa rền sấm dữ, đầu lưỡi Tiêu Diệp lướt qua mỗi cái răng của nàng, cuốn lấy cái lưỡi thom tho, liễu mạng triền miên, dường như muốn nuốt luôn đầu lưỡi Diệp Huyền.

Tiêu Diệp vừa hôn Diệp Huyền, vừa cỡi bỏ ngọc đá bên hông, kéo căng côn thịt đang chờ phát động ra. Diệp Huyền cảm giác được một trận nhiệt khí đánh úp tới, sau đó, quy đầu to lớn cứng rắn đã đặt tại huyết khẩu của nàng.

“Ngươi buông ta ra!” Nàng kịch liệt giãy giụa đối với Tiêu Diệp không chút tác dụng, ngược lại thân thể không ngừng vận vẹo càng khiến côn thịt Tiêu Diệp hưng phấn bùng bùng hơn. Cảm thấy được quy đầu đang đội mở búi thịt, bắt đầu sáp nhập hoa kính, Diệp Huyền hoảng sợ nói. “Ngươi dừng lại! Chúng ta không thể như vậy. . . Đây là sai lầm, ta là mẫu hậu của ngươi mà!”

“Đúng vậy.” Đầu ngón tay của Tiêu Diệp mon trôn trên môi Diệp Huyền, vè mặt của hần vẫn ôn nhu như trước, lại ản ản cuồng nhiệt kỳ dị, “Ngươi không chỉ là mẫu hậu của ta, mà còn là thái hậu đương triều.” Môi hần dán lên vành tai Diệp Huyền, “Nam nhân khắp thiên hạ, cũng chỉ có mình ta mới có tư cách làm ngươi.” Nói xong, hần ưỡn thẳng thắt lưng, đem côn thịt cắm thật sâu vào trong thân thể nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư Thật Dị Dàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Nam nhân vừa đi vào liền liên tục trुरू sấp, tiểu huyết Diệp Huyền không chịu nổi dị vật xâm nhập, mị thịt vô thức mấp máy, muốn đem côn thịt Tiêu Diệp đẩy ra ngoài.

“Thật nhanh. . .” Tiêu Diệp dùng tay niết tiểu hoa châu của Diệp Huyền, đúng, chính là loại cảm giác này. Hần nhớ tới tối hôm đó bên bờ ôn tuyền, cảm giác khít khao khiến hần dường như sắp phát điên. Hoa huyết nữ nhân ấm áp, ướt át, hần đắm nơi cứng rắn nhất cũng yếu ớt nhất của mình vào, mị thịt gât gao bao lấy hần, trong nháy mắt, hần cảm giác như mình bay lên chín tầng mây.

Khoái cảm mãnh liệt khiến hần khắc chế không được dục vọng bạo ngược, hần muốn hung hăng chà đạp khối thân thể này, trừng phạt nàng, tra tấn nàng, sáp nàng đến kêu khóc không thôi, rót đầy tinh dịch vào trong bụng nàng! Mà hần cũng làm như vậy, tiểu huyết Diệp Huyền bị nam nhân thô bạo tra tấn đã thùng sùng không chịu nổi, cảm giác như vách tường trong hoa kính sắp bị xé rách.

Lúc này, hai chân nàng bị Tiêu Diệp buộc lại, còn thịt trong người giống như thanh sắt đỏ rực, thiêu đốt nàng run rẩy. Đã cách nhiều ngày, cảnh tượng lại trùng hợp một cách kỳ dị. Không thể khóc, không thể khóc... Diệp Huyền không ngừng tự nói với mình, nàng tuyệt đối không thể bày ra bộ dạng yếu đuối trước mặt Tiêu Diệp, chẳng qua cảm giác đau đớn khiến mặt nàng trắng bệch. “Cầm thú...” Nàng chỉ có thể cắn chặt răng, “Ngươi là cầm thú không để đến luân thường đạo đức.”

Tiêu Diệp cười lạnh ôm Diệp Huyền đặt lên giường, hấn túm lấy hai chân nàng tách ra, xoay người khóa ngồi trên người Diệp Huyền. Nhũ phong cao ngất bị hấn dùng hai chân Diệp Huyền đè lại, đem thân thể nàng ép buộc thành độ cong không thể tưởng tượng được, cả người bị hấn đè nặng lên. “Nhìn cho rõ xem cầm thú như thế nào làm ngươi, mẩu hậu.” Tiêu Diệp lại đem còn thịt sáp vào, hấn chậm rãi mà nặng nề đâm vào, mỗi lần đâm vào đều dính đến hoa tâm mềm mại của Diệp Huyền.

Cầm Diệp Huyền bị hấn giữ chặt, bị đưa con mà mình nuôi dạy ép buộc nhìn một màn gian dâm hương diễm. Huyệt khẩu phần nộn bị Tiêu Diệp sáp thành đỏ au như hoa hồng, dưới sự chuyển động không ngừng của nam nhân, mỗi một lần trầm xuống đều như ngồi lên hoa tâm của nữ nhân. Huyệt khẩu bị một căn dương vật đỏ đậm dừ tợn không ngừng tiến tiến xuất xuất banh rộng, trên thân dương vật nổi đầy gân xanh, đâm thủy cùng tiền tinh hòa vào nhau, thấm ướt toàn thân cây gậy thô to đó. Hai khóa túi thịt lông dưới gốc dương vật cũng ướt sũng, hoa dịch vẩy ra cũng thấm ướt lông mao đen sì của Tiêu Diệp, hình ảnh vô cùng dâm mỹ.

“Đẹp mắt sao, mẩu hậu, cây gậy của Cửu lang lớn hay không lớn, làm ngươi có thoải mái không...” Tiêu Diệp cắn cắn hai khóa núm vú yêu kiều, lưu lại vết nước trên ngực Diệp Huyền, “Ta biết ngươi đang rất thoải mái, chảy nhiều nước như vậy... Tiêu dâm huyệt mát nhanh như vậy, muốn cây gậy lớn của Cửu lang sáp vào, sáp mẩu hậu thật thoải mái đúng không?”

Lời nói trong miệng Tiêu Diệp càng ngày càng hạ lưu, động tác trêu sáp của hấn cũng càng lúc càng tàn nhẫn. Cảm giác đau đớn trong hoa kính khiến Diệp Huyền như chết lặng, Diệp Huyền cảm giác được có chút gì đó nóng nóng chảy ra, nàng biết đó không phải là dâm thủy phun ra khi động tình mà là máu.

“Đau... Đau quá...” Nàng vẫn luôn cắn chặt quai hàm cuối cùng cũng không chịu nổi mà phát ra tiếng rên rỉ, nước mắt như chuỗi ngọc châu bị cắt đứt ào ào rơi xuống. “Đau quá...” Nàng không biết là đau đớn trên thân thể, hay là tâm của nàng.

Động tác của Tiêu Diệp từ từ ngừng lại, ánh mắt có phần hoảng hốt, tay phải dừng ở giữa không trung một chút mới hạ xuống lau đi nước mắt trên mặt Diệp Huyền: “Đừng, đừng khóc.”

Câu này vừa bật ra khỏi miệng, Diệp Huyền bỗng khóc òa. Thương tâm cùng ủy khuất tích lũy mấy ngày nay cuối cùng cũng được giải tỏa, nàng khóc đến nỗi không kịp thở, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một cục. Tiêu Diệp chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ luống cuống đến vậy của Diệp Huyền, trong trí nhớ của hấn, nương nương vĩnh viễn ôn nhu tươi cười, dường như có một bức tường vô hình ngăn cách nàng với mọi thứ xung quanh, khí chất thanh nhã thoát tục, khiến người khác không dám đến gần. Dù là thời điểm bị hấn cưỡng bạo, nàng cũng chỉ cắn chặt răng, tuyệt không lộ ra một chút yếu đuối.

Trong lòng Tiêu Diệp luôn nghĩ như vậy, mới khiến hấn liều lĩnh chà đạp nàng. Hấn biết là sẽ khiến Diệp Huyền đau, nhưng lại không có cách nào khắc chế cảm xúc điên cuồng kia, muốn nàng kêu khóc, muốn nhìn thấy nàng mềm yếu cầu xin, muốn nàng... ý lại bản thân. Giờ khắc này, nàng cuối cùng cũng khóc, nhưng Tiêu Diệp lại cảm thấy trái tim nặng trĩu, hối hận đến mức tát mình một cái. “Đừng khóc.” Hấn luống cuống lau đi nước mắt trên mặt Diệp Huyền, dè dặt cẩn trọng đem còn thịt rút ra. Diệp Huyền đang khóc nức nở bị cảm giác đau đớn đánh úp tới. Tiêu Diệp vừa thấy huyệt khẩu co lại rồi phun ra một cổ tơ máu cùng trọc dịch, hấn vội vờn ngón tay sờ vào, quả nhiên, bị thương càng nghiêm trọng hơn rồi.

Hấn thở dài, lấy lọ Trần Châu cao bị quăng một góc, đem thuốc mỡ bôi khắp thân nhục bồng, chuẩn bị đem còn thịt cắm vào. Diệp Huyền đang khóc thút thút co rúm lại một chút: “Ngươi muốn làm gì?”

Nhìn bộ dạng chọc người triu mến như vậy của nàng, lòng Tiêu Diệp mềm nhũn, cảm giác đau lòng như thủy triều ập đến. Hấn ôm Diệp Huyền vào trong ngực, ôn nhu hôn lên trán nàng: “Đừng sợ, thuốc này sau khi làm nóng lên càng có hiệu quả.” Còn thịt lại một lần nữa cắm vào, lúc này động tác của hấn hết sức mềm nhẹ. Tiêu Diệp vuốt ve tiểu hoa châu để Diệp Huyền thả lỏng người, đợi đến khi còn thịt hoàn toàn sáp vào, hấn mới chậm rãi co rúm bóng thân, cọ xát mọi góc trong hoa kính rồi mới dừng lại.

Diệp Huyền cuộn người trong ngực hấn, cảm nhận mát mẻ tràn ngập trong hoa huyệt, cảm giác thoải mái qua đi, nàng bị còn thịt ma sát đến tê dại, lúc đầu còn có chút trướng, nhưng rất nhanh, nàng liền thoải mái đến ánh mắt đều mị lên.

Tiêu Diệp vuốt ve người nàng, giống như đùa giỡn mèo con: “Còn đau hay không?”

“Còn.” Diệp Huyền lên tiếng, trong lòng nàng cũng có chút ngọt ngào, nhưng lại cảm thấy vì chút biểu hiện ôn nhu của Tiêu Diệp liền tha thứ cho hấn, thì dễ dãi cho hấn quá, vì thế xoay mặt đi, chỉ để lại cho Tiêu Diệp một cái gáy.

Tiêu Diệp tự biết mình đuối lý, ôm lấy eo nàng từ phía sau: “Mau ngủ đi.”

Một lúc lâu sau, Diệp Huyền mới nói: “Vậy ngươi mau ra ngoài.”

“Ta để lại bên trong, cam đoan không nháo ngươi.” Bị mị thịt trong hoa huyệt hút lấy mà lại không thể động, Tiêu Diệp cũng không mấy thoải mái, hấn giải thích, “Nơi đó của ngươi rất mềm mại, không để Trần Châu cao phát huy toàn bộ công dụng, miệng vết thương sẽ khép lại rất chậm.”

Diệp Huyền mắng thầm, đó còn không phải là do ngươi. Nhưng nàng biết Tiêu Diệp thương tiếc nàng, mặc dù làm vậy lợi cho hấn quá rồi. Hai người nói thêm vài câu, Diệp Huyền bị Tiêu Diệp giẫy vò quá mệt mỏi, liền mơ màng thiếp đi trong lòng Tiêu Diệp.

Chương 11

Mặt trời đã lên cao, Diệp Huyền mới từ từ tỉnh dậy. Trong hoa huyết vẫn còn cảm giác tê dại, no nức vì bị dương vật của nam nhân cắm bên trong cả đêm, huyết khẩu hơi hơi mở ra, lúc này mới từng chút một co lại thành khe hở nhỏ hẹp. Tuy rằng đang đi hành cung, nhưng hôm nay Tiêu Diệp vẫn phải lên triều, giờ dần canh ba hắn đã thức dậy, về Hội Ninh điện một chuyến, nếu không đường đường là thiên tử mà sáng sớm tinh mơ lại đi ra từ trong tấm cung thái hậu, bị người khác nhìn thấy lại có náo loạn một phen.

Nghĩ đến việc này, một chút vui vẻ trong lòng Diệp Huyền liền bay mất. Ở Đại Dận, luân thường đạo lý trong xã hội rất nghiêm khắc, loạn luân chính là tội ác tày trời, thể nhân tuyệt đối không dung thứ. Tuy nàng với Tiêu Diệp không có quan hệ huyết thống, nhưng nàng là mẹ cả của Tiêu Diệp, chiếu theo lễ giáo, thân phận mẫu hậu của nàng còn danh chính ngôn thuận hơn so với mẹ đẻ của Tiêu Diệp. Sự thật cũng đúng như thế, từ đầu đến cuối, Tiêu Diệp chỉ có thể gọi nữ nhân đã mất sớm kia là nương nương, xưng hô mẫu hậu chỉ thuộc về Diệp Huyền và Hiếu Thành hoàng hậu.

Lễ giáo thế tục không thể trói buộc người hoàng thất, trên sách sử cũng có ghi lại những chuyện loạn luân của hoàng thất, nhưng những chuyện này đều do những hoàng đế hoang dâm, vô đạo, bạo ngược, không bằng cảm thú làm ra. Mà Tiêu Diệp không giống với họ.

Sau khi Cảnh Tông băng hà, cuộc chiến đoạt ngôi máu chảy đầm đìa mười mấy năm cuối cùng cũng công khai không biết mệt mỏi. Người ngồi lên vị trí hoàng đế giống như đèn kéo quân, chỉ trong vòng năm năm ngắn ngủi đã thay đổi ba lần. Đến cuối cùng, chín con trai của Cảnh Tông chỉ còn lại ba người. Từ hoàng tử là Lỗ vương ngu dốt yếu đuối, khi loạn ngũ vương diễn ra chỉ biết tránh trong vương phủ ôm nhau khóc lóc, khi Thần Võ quân tới cứu hân, hân còn trốn dưới váy của vương phi không dám ra ngoài. Thất hoàng tử Triệu vương có văn có võ nhưng mê rượu háo sắc, không có đáng về của mình quân.

Ngay từ đầu Diệp Huyền cũng không có ý định đưa Tiêu Diệp lên ngôi vị hoàng đế, cái vị trí cao cao tại thượng kia, là nơi lạnh lẽo nhất trên đời. Đứa nhỏ nàng nuôi dạy từ nhỏ đến lớn, trong thâm tâm nàng muốn hắn vui vui vẻ vẻ sống hết một đời, mà không phải sống cuộc sống cô độc như mười hai năm trước.

Nhưng Tiêu Diệp là người thích hợp nhất, nhóm triều thần nhìn tới nhìn lui, so với Lỗ vương yếu đuối cùng Triệu vương bạo ngược, Việt vương tuy là im hơi lặng tiếng, trong số chính người con trai của Cảnh Tông hẳn tạo cho người ta cảm giác sự tồn tại của hắn thật mơ hồ, nhưng ít nhất hắn không có khuyết điểm nào không thể tha thứ. Tiêu Diệp cứ như vậy khoác lên long bào, trở thành tân đế của Đại Dận.

Khi hắn đăng cơ chỉ được một vài đại thần xem trọng, nhưng chỉ trong hai năm ngắn ngủi, ngay cả người khác nghiệt nhất là Trương tướng cũng không thể không cảm thán một câu: “Quan gia mặc dù còn trẻ, nhưng đã có bộ dáng của minh quân.” Đây là một câu nói không khoa trương chút nào, hẳn quả thật có được toàn bộ phẩm chất của minh quân: khoan dung, hiểu lý lẽ, biết khắc chế, trí tuệ... Diệp Huyền nhìn hắn từ buổi đầu còn ngây ngô đến khi vô cùng thành thục như bây giờ, trong lòng không khỏi kiêu ngạo, tự hào.

Đây là Cừu lang của nàng nha, hắn sẽ được sử sách lưu danh, hắn sẽ khai sáng ra một thời thịnh thế cho thiên hạ này. Diệp Huyền biết, bản thân không thể hủy hoại hắn.

Nàng là người thông minh, đối với biểu hiện của Tiêu Diệp cảm thấy quá sức quái dị. Phát hiện bản thân sau khi say rượu loạn tính đã có quan hệ cùng mẫu thân, hẳn lại không có kinh hoàng, áy náy mà ngược lại một lần nữa làm ra loại chuyện này với Diệp Huyền. Đây không phải là vì Tiêu Diệp đam mê nữ sắc, hẳn là thiên tử, muốn có nữ nhân để giải quyết dục vọng, chẳng lẽ còn phải đi loạn luân? Liên tưởng đến việc Tiêu Diệp đi vào Ngọc Anh điện như chỗ không người, trong lòng Diệp Huyền có một loại suy đoán lớn mật-Cừu lang của nàng, đã sớm có mưu đồ với bản thân.

Mưu đồ này đến cùng là ham muốn chiếm hữu hay là tình yêu, Diệp Huyền không thể phân rõ. Nàng cũng không dám phán đoán. Mặc kệ Tiêu Diệp đối với nàng là loại cảm giác nào, dù sao đi chăng nữa, Diệp Huyền cũng không thể tiếp tục sai lầm. Không phải nàng không thể thừa nhận hậu quả khi chuyện này bị lộ ra ngoài, mà nàng không muốn Tiêu Diệp đứng trước đầu sóng ngọn gió.

Chương 12

Tiếng tranh luận vang lên ầm ỉ trong Sùng Đức điện, vì nước sông Huân tràn đê, năm châu mười ba phủ ở Giang Nam chịu cảnh lũ lụt. Buổi chiều đã bãi từ lâu, nhưng Tiêu Diệp vẫn luôn ở trong Sùng Đức điện, cùng thương nghị đối sách với quần thần.

Trời dần tối, nến thấp đầy trong điện, đem toàn cung điện chiếu sáng rực như ban ngày. Tiêu Diệp ngồi phía trên, bên dưới lần lượt là vài vị thừa tướng,

sau đó là Công bộ, Hộ bộ, Thái phó... Nhóm triều thần lúc này không có kị đến chuyện tôn ti, đều cùng nhau ngồi xuống. Nhóm nội quan chạy qua lại, đưa đủ loại điều trần, dịch báo cho các vị đại nhân xem xét.

Trà trong chén Tiêu Diệp đã lạnh, hắn đang xem tấu chương của tri châu Cẩm Châu, lão nhân này là Trạng Nguyên năm Khánh Nguyên, thích nhất là khoe chữ, câu chữ trong tấu chương gấm hoa rực rỡ, viết nửa ngày cũng không đề cập đến trọng điểm. Tiêu Diệp xem mà nóng ruột.

Đã là giờ hội, người nọ chắc đã ngủ rồi. Cảm giác ôm nhuần ngọc ôn hương trong lòng tối hôm qua dường như vẫn còn lưu lại, Tiêu Diệp ngồi nhìn dung nhan điềm tĩnh khi ngủ của nàng mãi đến khi gà gáy sáng, mới lưu luyến không rời đứng dậy. Bảy năm, từ lúc hắn ý thức được tình cảm của bản thân với Diệp Huyền, hắn đã chờ đúng bảy năm, trừ tính bảy năm. Hắn cho rằng bản thân vẫn phải tiếp tục chờ đợi, nhưng có lẽ ông trời thương xót hắn, hắn cuối cùng cũng chiếm được người kia.

Khoảnh khắc ôm Diệp Huyền trong ngực, Tiêu Diệp vui sướng gần như bật khóc. Hắn nghĩ, bản thân tuyệt đối sẽ không buông tay, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, cho dù phải bức bách nàng, hắn cũng muốn nắm chặt nàng trong tay. Thật may mắn, hắn nhận ra điểm khác thường nơi Diệp Huyền. Nàng tuy rằng giận dữ nhưng đối với mình không có hận ý. Một nữ tử không hận người đã chiếm đoạt mình, điều này nghĩa là gì? Tìm Tiêu Diệp đập thình thịch, có phải hay không... nàng cũng có ý với mình.

Nghĩ đến đây, nét mặt Tiêu Diệp không tự chủ được mà nhu hòa. Hắn là một quân vương cần cù, đối mặt với chuyện thiên tai, đáng lẽ ra hắn phải vùi đầu trong chuyện triều chính, nhưng chỉ cần nghĩ đến nữ tử trong Ngọc Anh điện, hắn liền đứng ngồi không yên, hận không thể ngay lập tức lao đến đem Diệp Huyền ôm vào ngực.

Trong lúc hắn mất tập trung, Trương tướng bên cạnh ho khan một tiếng: “Quan gia.” Thấy Tiêu Diệp dường như không nghe thấy, lông mày lão nhân nhếch lên, lại cao giọng thêm một tiếng: “Quan gia.” Tay Tiêu Diệp run lên, nước trà hắt lên mu bàn tay hắn. “Quan gia dường như có điều cần suy nghĩ.” Ánh mắt Trương tướng có hơi sắc bén.

Hành vi này vốn là vô lễ, nhưng Trương Khác là lão thần từ thời Cảnh Tông, nay cũng là Thừa tướng. Tính tình hắn chính trực, một lòng vì quốc gia, rất được Tiêu Diệp kính trọng. Đã trải qua mấy đời hoàng đế loạn thất bát tao, thật vất vả thấy Tiêu Diệp có tiềm chất minh quân, Trương Khác hận không thể lúc nào cũng lấy tiêu chuẩn thánh nhân áp lên người Tiêu Diệp. Lúc này thấy Tiêu Diệp trong thời điểm rối ren này lại thất thần, ngay lập tức trừng mắt lên nhìn.

“Trương tướng, Trương tướng.” Ngụy Nguyên ngồi bên lập tức hòa giải, “Bây giờ đã là giờ hội, quan gia bận rộn một ngày, lúc này có chút mệt mỏi, cũng là điều bình thường.” Hắn là người hiền lành, trong những thời điểm thế này phụ trách giảng hòa.

“Ngụy tướng nói phải, Trương tướng tuổi tác đã cao, nên sớm nghỉ ngơi mới phải.” Vừa nghe thấy lời nói âm dương quái khí như vậy, Tiêu Diệp liền biết là Trịnh Niên Khoan. Trịnh Niên Khoan là nhạc phụ của phế đế, vốn dĩ phải là quốc trượng. Kết quả sau một hồi loạn ngũ vương, Tiêu Diệp chết, nữ nhi của Trịnh Niên Khoan cũng tuân táng theo, ông trời cũng giúp cho Tiêu Diệp. Trịnh Niên Khoan có xuất thân huân quý, gia tổ có công lớn, bản thân lại là lão thần thời Cảnh Tông, Tiêu Diệp không thể nhỏ bỏ ông ta, đành để ông ta lặc lư trên cái ghế thừa tướng, thỉnh thoảng nói vài câu khiến bản thân ngọt ngát.

Trong năm vị thừa tướng đương triều, phân thành ba phe phái. Tiêu Diệp cả ngày xem bọn họ mang theo môn sinh tranh đấu gay gắt, còn có nhóm huân quý không chịu thua kém, rồi một đồng tôn thất muốn xuất đầu lộ diện để khoe với thiên hạ sự tồn tại của mình. Hắn làm hoàng đế càng ngày càng buồn sê, đồng thời cũng cảm thấy càng ngày càng không thú vị.

Kỳ thực hắn làm hoàng đế cũng vì người kia thôi. Hắn biết Diệp Huyền hy vọng bản thân trở thành minh quân, liền đem toàn lực đi thống trị quốc gia này. Nói hắn nhân từ khoan dung, thực chất chỉ là giả tạo. Vì Diệp Huyền hy vọng hắn như thế, nên hắn che giấu tính cách lạnh lùng, đạ mặ c của mình, đem tất cả những thứ gọi là tâm cơ thâm trầm cất giấu trong bóng tối.

Thật vất vả đợi đến giờ hội hai khắc, Tiêu Diệp rốt cục thoát thân khỏi Sùng Đức điện. Hắn chỉ mang theo một mình Cao Thành Phúc, ngựa quen đường cũ tới Ngọc Anh điện.

Diệp Huyền vẫn chưa ngủ, nghe được tiếng bước chân quen thuộc, nàng buông cuốn sách trong tay ra: “Người đã đến rồi.” Hai người đều là người thông minh, Tiêu Diệp nhả định sẽ đến, và Diệp Huyền đương nhiên biết điều đó.

“Ngồi đi, Cừu lang.” Diệp Huyền rót cho hắn một ly trà, thấy Tiêu Diệp muốn ôm mình, nàng cũng không né tránh. Tùy ý để Tiêu Diệp đem cảm gác lên vai mình, Diệp Huyền thân nhiên nói, “Cừu lang, người còn muốn làm quan gia sao?”

Tiêu Diệp ngẩng đầu, hắn cười cười: “Nếu tiếp tục làm, có phải sẽ không thể được ôm người như vậy nữa, đúng không?”

Lừa gạt trong lòng Diệp Huyền nhất thời bùng lên: “Người đã biết, vì sao còn muốn tiếp tục phạm lỗi. Hai chúng ta là không có khả năng, nếu không muốn hăm sâu đến thân bại danh liệt, sau này đừng đến gặp ta nữa!”

“Ta không muốn.”

Diệp Huyền giật mình: “Cái gì?”

Tiêu Diệp nắm tay nàng, niết niết ngón tay tinh tế của nàng: “Ta nói ta không muốn.” Hắn hôn lên tay Diệp Huyền, giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ, lại lộ ra mấy phần buồn bình khó có thể làm trái, “Mẫu hậu, ta chỉ cần người, tất cả đều không cần.”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư Thật Dị Dàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13

Diệp Huyền cũng không biết sao lại thành ra thế này, mơ mơ màng màng bị Tiêu Diệp đỡ lên giường. Vốn định cùng hắn nói rõ ràng triệt để, lời thô lỗ của hắn lại khiến Diệp Huyền tâm thần rối loạn. Thấy Diệp Huyền ngơ ngác nhìn mình, Tiêu Diệp hôn lên trán nàng: “Nơi đó còn đau không?”

Lúc đầu Diệp Huyền sững sốt, sau khi hiểu được Tiêu Diệp đang nói cái gì, liền bó bùng mặt. Tiêu Diệp sửa lại gối đầu cho nàng rồi nhẹ nhàng đem hai chân thon dài của nàng mở ra, tiện tay luồn vào tiết khố của Diệp Huyền.

“Ngươi muốn làm gì?” Diệp Huyền vội vàng đem hai chân khép lại, kết quả không khéo là kẹp luôn cả tay Tiêu Diệp đang đặt nơi hoa môi non mềm. Bất giác ánh mắt cười như không cười của Tiêu Diệp, Diệp Huyền thật sự là đem chân mở ra cũng không được, không mở ra cũng không được.

Tiêu Diệp thấy mặt nàng càng ngày càng hồng, cắn môi không chịu nói chuyện, liền biết bản thân không thể đùa quá mức. “Ngoan.” Hắn ôn nhu nói, “Để ta nhìn xem miệng vết thương đã tốt hơn chưa.” Nói xong, thoát tiết khố của Diệp Huyền xuống.

“Ta có thể tự xem.” Diệp Huyền nói thẳm, cuối cùng cũng tránh không thoát ma chướng của Tiêu Diệp.

Hoa huyết non mềm lộ ra, hô hấp Tiêu Diệp không tự chủ được cũng dồn dập lên. Nơi đó vẫn chưa hết sung độ, tiểu hoa châu run rẩy nhỏ đầu ra, bộ dạng đáng thương. Hoa môi đã khép kín, Tiêu Diệp đẩy ra hai cánh hoa môi đầy đặn, đưa ngón tay vào.

Cả người Diệp Huyền cứng đờ, không tự chủ lộ ra thần sắc sợ hãi: “Không, không phải ngươi nói chỉ nhìn miệng vết thương sao?”

Tiêu Diệp thấy nàng bày ra bộ dạng này, trong lòng không khỏi áy náy, đều trách mình hai lần trước quá mức thô bạo, khiến Diệp Huyền sinh ra e ngại đối với việc mây mưa. Hắn ôm Diệp Huyền vào lòng, hôn nhẹ lên mặt nàng, ngón tay trong hoa kính chậm rãi như ẩn: “Ngoan, không đau. Đợi lát nữa ta bôi thuốc cho nàng, nơi đó của ta quá lớn, không khéo trương cho tốt nàng sẽ chịu không nổi.”

Diệp Huyền bị hắn hôn đến choáng váng hồ đồ, miệng nhỏ không tự giác phát ra tiếng than nhẹ, có chút mê muội nghĩ, xu tiểu tử không biết xấu hổ, nào có ai lại tự khen nơi đó của bản thân... lớn. Nhưng khi nàng nghĩ đến nam căn khiến bản thân vừa sợ vừa yêu, bỗng thân thể cứng, quy đầu cực đại, còn có trên quy đầu góc cạnh thô ráp, mỗi khi nghiêng qua vách tường hoa huyết mềm mại, khiến nàng cảm thấy vừa ngứa vừa đau, liền tục phun nước. Nghĩ như vậy, tiểu huyết quả nhiên lại phun ra dầm thối, phun ướt đầm bàn tay Tiêu Diệp.

Tiêu Diệp cười khế, dưới ánh mắt xấu hổ, giận dữ của Diệp Huyền ngậm từng ngón tay sáng lấp lánh vào miệng, còn không ngừng chà chà xuyết xoa: “... Ngọt, thơm quá.” Diệp Huyền cảm thấy cả người mềm nhũn, không chịu nổi trêu chọc như vậy, kìm lòng không được mà “ưm” một tiếng, dầm dịch từ trong hoa huyết chảy ra không ngừng.

Tiêu Diệp thấy nàng động tình, trong lòng đắc ý, tay càng ra sức đùa bỡn. Dưới tay hắn không ngừng, trên miệng cũng không nhàn rồi. Cái miệng nhỏ nhắn của Diệp Huyền cũng bị hắn trong ngoài ăn sạch, đầu lưỡi ấm nóng triền miên cuốn lấy lưỡi nàng, Diệp Huyền vui vẻ đến độ nói không nên lời.

Không được, cứ tiếp tục như vậy, bản thân sẽ dần dần trầm luân, không còn cơ hội quay đầu. Diệp Huyền thở phì phò, cố gắng bày ra bộ dáng nghiêm túc: “Cửu lang, ngươi... Ngươi từ nơi nào học được mấy thứ này... Ừm... Mấy cái thứ, ách a... Loạn thất bát tao.” Đáng tiếc lời nói của nàng bị nụ hôn của Tiêu Diệp biến thành rên rỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, con ngươi ngập nước tràn đầy mỹ ý, làm sao có thể khiến Tiêu Diệp có chút kinh sợ.

Diệp Huyền quả thật không hiểu, Tiêu Diệp từ nhỏ lớn lên bên nàng, mười bảy tuổi ra khỏi cung lập phủ, bên người cũng có thái giám, cung nữ Diệp Huyền phải đi theo chăm sóc hắn. Hắn luôn giữ mình trong sạch, không gần nữ sắc, lúc còn làm vương gia thì không cần phải nói, sau khi đăng cơ có nhiều đại thần khuyên hắn đại hôn, hắn lấy lý do các vị hoàng huynh mới mất, trong lòng đau khổ mà cự tuyệt. Không có hoàng hậu, không có cung phi, ngay cả cung nữ trẻ tuổi theo hầu bên cạnh cũng không có. Cảnh Tông mang danh háo sắc, hắn làm con mà thanh tâm quả dục, người ta càng thấy Cảnh Tông quá háo sắc, không bằng một góc của con trai mình.

Một xử nam trăm phẩm trăm thủ thân như ngọc, học được ở đâu thủ đoạn trêu chọc lão luyện như vậy. Diệp Huyền cảm thấy vô cùng không công bằng, đều là người không có kinh nghiệm, mà bản thân lại bị Tiêu Diệp ăn sạch sành sanh. Nàng đường đường là thái hậu đương triều, chưa bao giờ chịu thiệt như lúc này.

Tiêu Diệp cắn môi Diệp Huyền: “Nương nương, chẳng lẽ người không biết nam nhân trên đời đối với chuyện này đều có thiên phú vô sự tự thông sao?” Hắn cười khiến Diệp Huyền phát cáu, hai gò má đỏ bừng, Diệp Huyền nổi nóng dùng chân đá hắn: “Chán ghét, không cho cười!”

“Được, ta không cười.” Tiêu Diệp bắt được bàn chân mà Diệp Huyền đá tới, thuận thể đem đùi nàng đặt trên cánh tay, “Vậy nàng cũng phải ngoan ngoãn không được giãy giụa.” Côn thịt nóng bỏng trêu chọc huyết khẩu của Diệp Huyền, Tiêu Diệp lại dấn dò thêm lần nữa, “Ngán vạn lần đừng lộn xộn, ta sợ sẽ làm nàng bị thương.”

“Được.” Diệp Huyền cắn môi, bàn tay không khỏi nắm chặt góc chăn dưới người. Cảm giác no trướng quen thuộc đánh úp tới, bởi vì động tác của Tiêu Diệp vô cùng nhẹ nhàng, cảm giác đau đớn như xé rách mà nàng lo lắng không có truyền đến, ngoại trừ lúc đầu có chút không khỏe, mị thị trong hoa huyết cũng rất nhanh liền ẩm ướt, co lại hút lấy bóng thân to lớn.

“Có đau hay không?” Tiêu Diệp cố gắng đè nén xúc động muốn mãnh liệt trừ sấp, ồ ồ thờ dốc bên tai Diệp Huyền.

“Ân a... Không đau, chỉ là rất trướng...” Diệp Huyền kìm không được nỉ non ra tiếng, “Thật lớn a... cắm vào thật sâu, có phải... Bụng ta có phải bị người sấp thùng hay không?”

Câu nói vô tâm này làm Tiêu Diệp thiếu chút không khác chế được, hần thờ dốc một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi vỗ lên mông Diệp Huyền một cái: “Thành thật một chút.”

“Ta không thành thật chỗ nào.” Diệp Huyền bắt mẫn cho hần một cái trừng mắt, xú tiêu tử này càng ngày càng kiêu ngạo, bộ dạng cung kính hữu lễ lúc trước đi đâu mất rồi.

Tiêu Diệp vừa trêu chọc nàng vừa cỡi áo trên người nàng xuống, một bàn tay của hần nắm lấy tuyết nhũ cao ngất, dùng môi lưỡi hết hôn lại liếm từ vành tai xuống bầu ngực, cuối cùng ngậm lấy nụ hoa bú mút.

“Người nói chỉ bôi thuốc.” Diệp Huyền cố sức muốn đẩy cái đầu của nam nhân đang chôn ở trước ngực mình ra, vì sao bôi thuốc lại biến thành đùa giỡn lưu manh.

Tiêu Diệp ngẩng đầu, trên mặt bày ra bộ dạng nghiêm túc chỉ lên nụ hoa sưng đỏ: “Nurong nurong nơi này cũng bị thương, người xem, vừa hồng vừa sưng, rất đáng thương a.”

Diệp Huyền vừa xấu hổ vừa giận dữ: “Nơi đó không phải là bị thương, rõ ràng là bị người...”

“Bị ta cái gì?” Tiêu Diệp thấy nàng nói càng ngày càng nhỏ, cười khẽ rồi lại nheo nheo nụ hoa, “Không nói ta đây liền tiếp tục chữa thương.”

“Người vô sỉ” Diệp Huyền ghen một lúc lâu sau cuối cùng cũng chỉ phun ra được mỗi ba chữ này. Tiêu Diệp rõ ràng là biết rõ còn cố hỏi, nếu không phải hần luôn vừa cắn vừa mút nơi đó, nụ hoa của mình làm sao có thể tự sưng đỏ. Đáng tiếc lời nói loại này Diệp Huyền căn bản là không thể nào nói ra. Tiêu Diệp trêu đùa nàng càng ngày càng nghiệm. Hần cũng không nhất quyết ép buộc Diệp Huyền nói những lời này, chỉ là mỗi khi dụ dỗ, nhân lúc Diệp Huyền không phòng bị, sẽ tự nói ra những từ dâm đẳng này.

Sống hai mươi mấy năm, Diệp Huyền cảm thấy mặt mũi bản thân đã mất sạch trong đêm nay, nhìn bộ dạng tươi cười đáng giận trên mặt nam nhân, thiên ngôn vạn ngữ chỉ còn lại một câu- cảm thù vô sỉ này đến cùng là ai, nhanh trả lại Cửu lang nhu thuận đáng yêu cho ta!

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư Thật Dịu Dàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Đã qua giờ Dậu, trời rất nhanh đã tối hẳn. Trên núi Trọng Loan, một dãy cung điện trùng điệp đã nhanh chóng chìm vào màn đêm yên tĩnh, trong hậu cung, chỉ có hai tòa đại điện Hội Ninh và Ngọc Anh là sáng rực ánh nến. Đây là tám điện của hai vị chủ nhân trong hoàng cung này, nhưng chỉ có vài người biết, trong cung điện của hoàng đế, chủ nhân của nó đã rất lâu rồi không ở lại chỗ này.

“Người tránh ra.” Diệp Huyền gầy gầy muốn đẩy Tiêu Diệp ra, nam nhân này giống như khối kẹo mè xừng dính chặt lên người nàng, vòng tay ôm lấy Diệp Huyền. “Nurong nurong.” Hần thổi một hơi bên tai Diệp Huyền, “Ta chỉ ôm nàng một lát, tuyệt đối không làm chuyện gì khác.”

Diệp Huyền vừa nghe thấy lời này liền tức giận, đã nhiều ngày nay ngày nào Tiêu Diệp cũng nói như vậy. Chỉ cần trời vừa tối hần liền ngựa quen đường cũ đi đến Ngọc Anh điện, Diệp Huyền đuổi hần ra ngoài, hần liền ôm lấy thắt lưng giả bộ đáng thương. Được rồi, Diệp Huyền nghĩ, ôm thì ôm đi, tóm lại lúc hần còn nhỏ cũng đã từng ôm mình.

Nhưng hần ôm được một lúc liền bắt đầu giờ trò, Diệp Huyền muốn nghiêm khắc trách cứ, nhưng bị hần hôn một lúc liền mềm nhũn cả người. Chờ đến khi hần bắt đầu thoát quần áo của mình, lại chẳng biết xấu hổ bày ra dáng vẻ nghiêm trang: “Nurong nurong ngoan, mở chân ra, để ta xem thương thể của người đã tốt chưa.”

Chữa thương cũng đã nửa tháng, cho dù là mảnh mai như liễu cũng đã tốt hơn rồi. Nhưng Tiêu Diệp vẫn luôn đường đường chính chính lấy cái cớ này, Diệp Huyền mơ hồ hồ bị hần cỡi sạch sẽ, cả người mềm nhũn bị hần ôm trong ngực, mặc hần đem cây gậy đáng giận kia một lần lại một lần nhét vào hoa huyết. Cũng may hần nói không động thì quả thật không nhúc nhích. Lúc đầu là sợ làm Diệp Huyền bị thương, chờ sau khi thương thể của nàng tốt hơn, Tiêu Diệp tính toán tiến thêm một bước, lại bởi vì thái độ kiên quyết của Diệp Huyền mà thủy chung không được như mong muốn.

Diệp Huyền biết bản thân đang lừa mình dối người, nàng cùng Tiêu Diệp ngày ngày trần trụi quấn lấy nhau, trừ bỏ một bước cuối cùng, những gì không nên làm, Tiêu Diệp đều đã làm hết. Cái miệng nhỏ nhắn của nàng bị hần hôn qua, cái vú bị hần chơi đùa, toàn thân cao thấp chỗ nào cũng bị hần dùng môi hôn một lượt, thậm chí chỗ xấu hổ kia... cũng bị hần dùng đầu lưỡi khảy lộng qua, từ huyết khẩu đến hoa kính, trong trong ngoài ngoài liếm đến nỗi nàng cao trào liên tục. Nhưng Diệp Huyền lại luôn tự nhủ, chỉ cần hần không có bắn vào, bản thân tốt xấu gì cũng có đường sống.

Nàng chưa khi nào không quả quyết như vậy, biết rõ bản thân cùng Tiêu Diệp đã sớm làm ra chuyện đại nghịch bất đạo, lại có tình giống như con đà điểu vùi đầu trong cát. Nhưng bảo nàng kiên quyết cự tuyệt Tiêu Diệp, nàng thật sự không làm được.

Từ lúc Tiêu Diệp còn nhỏ, Diệp Huyền đã không có cách nào cự tuyệt hẳn, chẳng qua hẳn rất ít khi nói ra yêu cầu vô lý, nhưng Tiêu Diệp bây giờ lại có tình khiến Diệp Huyền đau đầu không thôi.

Lúc này Tiêu Diệp đang nắm tay Diệp Huyền hôn, thấy Diệp Huyền phụng phịu, hẳn gác đầu lên vai Diệp Huyền, rầu rĩ nói bên tai nàng: “Hôm nay trong lúc thượng triều, Trịnh Niên Khoan kia lại chèn ép ta, thất ca còn nhảy ra hát đệm cho hẳn, ta nhìn hẳn lại bắt đầu không thành thật, nhưng ta lại không thể phát tác.” Diệp Huyền vừa nghe thấy hẳn bị ăn hiếp trên triều liền mềm lòng. Tiêu Diệp thấy nàng không nói chuyện, nhưng cũng không từ chối, liền cọ cọ bên gáy Diệp Huyền, “Nuông nung, ta mất hứng.”

Diệp Huyền thở dài, rồi đột nhiên nhớ lại lúc Tiêu Diệp còn nhỏ, nếu mất hứng, cũng gác đầu lên vai nàng như vậy. Khi đó hẳn rất nhỏ, trẻ con cùng tuổi hẳn đều bắt đầu cao lên nhanh chóng, Tiêu Diệp lại gầy teo thấp bé, thoát nhìn rất đáng thương.

Diệp Huyền tuy là hoàng hậu, nhưng trong cung đều biết nàng không có khả năng có đứa nhỏ của mình. Một hoàng hậu không có con, thì còn có gì cần e ngại, cho dù Diệp Huyền là con gái của Diệp thị Tuyên Thành, nhưng thiên hạ này không phải là của người họ Diệp. Cho nên nàng bị xa lánh, bị tính kế, nàng cùng Tiêu Diệp cứ như vậy sống nương tựa lẫn nhau giữa chốn hậu cung sâu như biển, nhưng quãng thời gian này lại trôi qua rất nhanh.

Nhớ lại có một lần Tiêu Diệp bị vài thằng nhóc tôn thất to con khi dễ, kỳ thực chuyện như vậy đối với hẳn là thường như cơm bữa. Hẳn theo thường lệ rửa sạch vết bẩn trên khuôn mặt nhỏ nhắn, điềm nhiên như không có việc gì trở về Thanh Lương điện. Chỉ là góc áo bị rách một lỗ vẫn bị Diệp Huyền nhìn thấy, Diệp Huyền mím môi cố gắng làm như không có chuyện gì, nhưng cuối cùng vẫn rơi lệ. Cho dù lúc nàng biết mình phải vào cung gả cho một lão già năm mươi mấy tuổi, nàng cũng không có khóc.

“Cứu lang.” Nàng ôm Tiêu Diệp vào ngực, nước mắt nóng hổi làm ướt vạt áo Tiêu Diệp, “Không có ai có thể khi dễ con nữa, ta tuyệt đối sẽ không để người khác khi dễ con.”

Đầu nhỏ của Tiêu Diệp gác lên vai Diệp Huyền, hẳn bắt chước điệu bộ người lớn, vỗ nhẹ lên lưng Diệp Huyền: “Nuông nung, đừng khóc, ta không đau một chút nào.”

Tiêu Diệp chưa bao giờ nói cho Diệp Huyền biết, hẳn không phải là đang an ủi Diệp Huyền. Hẳn quả thật không đau, chỉ cần nàng ôm hẳn như vậy, đau đớn, thống khổ tất cả đều biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư Thật Dịu Dàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

“Ách a...” Nàng bật thốt lên một tiếng vừa giống khóc vừa giống rên rỉ, Tiêu Diệp tách hoa môi của nàng ra, chậm rãi đem côn thịt của hẳn cắn vào. Cho dù suốt nửa tháng nay, côn thịt hẳn đều cắn trong tiểu huyết Diệp Huyền cả đêm, nhưng cảm giác khít khao ngập tràn khi vừa cắn vào giống như có ngàn vạn cái miệng nhỏ nhắn cắn hút hẳn đến tê dại vẫn khiến Tiêu Diệp khó có thể tự chủ.

Có hết sức đè nén xúc động muốn trều sấp, Tiêu Diệp bình ổn hô hấp, đem Diệp Huyền đã nhuỷ thành một bãi xuân thủy ôm vào trong ngực. “Nuông nung.” Thanh âm nam nhân khàn khàn, trầm thấp, hẳn đưa tay đến phía trước vuốt ve tuyết nhũ cao ngất của Diệp Huyền, “Thoải mái sao?”

Diệp Huyền dựa lưng vào Tiêu Diệp, khóa ngòi trên đùi hẳn. Loại tư thế này khiến hẳn tiến vào vừa sâu vừa nhanh, côn thịt chỉ cần động một chút đã đình tới hoa tâm. Dương vật thô cứng vẫn còn một phần dư ra bên ngoài, Tiêu Diệp nắm lấy eo nhỏ Diệp Huyền nhấn xuống một cái, háng hai người liền dán sát vào nhau. Lần này hẳn đình vào chỗ sâu nhất, miệng tử cung mở ra, quy đầu thô ráp, nóng bỏng quét một vòng lên vách tường mềm mại bên trong tử cung. Diệp Huyền cảm thấy một cỗ khoái cảm khó diễn tả bằng lời cuộn cuộn như thủy triều mãnh liệt ập đến, ngay lập tức thét chói tai tiết dâm thủy.

Âm tinh ẩm nóng phun xuống, cả người Tiêu Diệp run lên, hai khóa túi thịt lộ ra bên ngoài cũng bị làm ướt. Túi tinh kịch liệt này lên, hẳn thiếu chút không nhịn được xúc động muốn bắn tinh, côn thịt bảo trì tư thế, ma sát trong đào nguyên cốc của Diệp Huyền. “Nuông nung...” Tiêu Diệp thở hổn hển chờ cao triều mãnh liệt qua đi, hẳn bắt lấy tay Diệp Huyền đặt lên hai khóa túi thịt ướt sũng, “Mau sờ sờ nó, cậu nàng...”

Biết rõ cảm giác muốn động nhưng không thể động này rất dày vò, nhưng Tiêu Diệp thật sự luyến tiếc rời đi cái miệng ẩm nóng nhỏ nhắn này. Hẳn hận không thể mỗi giây mỗi phút đều đem côn thịt tác ở trong tiểu huyết của Diệp Huyền, tuy rằng không thể tận hưởng khiến người ta rất khó chịu nhưng ít nhất vẫn còn chút ngon ngọt khác.

Ví dụ như hiện tại, đem chuyện mình bị khinh bỉ trên triều giả bộ đáng thương, Tiêu Diệp dễ dàng đem Diệp Huyền dụ dỗ lên giường. Hẳn trước tiên đem cái miệng nhỏ nhắn phía trên của Diệp Huyền trong trong ngoài ngoài ăn sạch một lần, lại dùng ngón tay đem cái miệng nhỏ phía dưới đưa bốn đến phun nước liên tục. Diệp Huyền không phải là đối thủ của hẳn, côn thịt Tiêu Diệp cọ qua cọ lại trên huyết khẩu của nàng liền khiến nàng vừa khóc ngấm vừa cao trào.

Khối thân thể mẫn cảm này khiến Tiêu Diệp yêu thích không muốn buông tay, hắn yêu nhất là nhìn khuôn mặt Diệp Huyền đỏ hồng nhưng bộ dáng vẫn quật cường. Hoặc là khi bị hắn trêu chọc nửa chừng, Diệp Huyền cắn môi làm bộ không có chuyện gì, khuôn mặt muốn khóc mà không thể khóc quá thật rất đáng thương. Đến cuối cùng thật sự không nhịn được, mới dùng khuôn mặt đầy nước mắt của mình cầu Tiêu Diệp hung hăng làm nàng.

Nữ nhân trên giường bày ra dáng vẻ vừa dè dặt vừa ngây ngô chọc người trù mền vô cùng. Tiêu Diệp thích nhất là nghe cái miệng nhỏ của nàng nói ra những từ ngữ dâm đãng, nó giống như xuân dược mạnh nhất trên thế gian, dù dễ hấn như một tên nghiện, một lần lại một lần dùng thủ đoạn càng ngày càng hạ lưu đùa bỡn Diệp Huyền.

Lòng bàn tay chạm lên túi thịt ướt sũng, Diệp Huyền giống như bị phỏng hoảng hốt thu tay lại. Tiêu Diệp lại cứng rắn đem bàn tay nhỏ bé kéo trở về xoa bóp, da thịt non mềm tiếp xúc với bề ngoài thô ráp, giống như có một cọng lông chim vuốt qua, khiến Tiêu Diệp kim không được mà hừ nhẹ. Diệp Huyền đỏ mặt, chỉ đành tùy ý hắn cầm lấy tay mình vỗ về chơi đùa hai túi thịt. Nàng biết Tiêu Diệp nhịn đến khó chịu, nghe nam nhân thở dốc đầy khiếu gọi, nếu như vậy có thể khiến hắn thoải mái một chút, vậy... cũng tốt lắm.

Tiêu Diệp chậm rãi buông lỏng tay. Diệp Huyền học theo động tác của hắn đem túi thịt nắm trong lòng bàn tay xoa nắn. Cảm giác sờ lên hai khóa này vô cùng kỳ quái, có chút thô ráp, lại trơn trượt co giãn. Nàng cảm thấy bản thân mình đại khái là điên rồi, lại có thể thấy hai túi thịt to này thật đáng yêu.

Đây là nơi yếu ớt nhất của nam nhân, nó nhu thuận nằm trong tay Diệp Huyền, tùy ý Diệp Huyền chơi đùa. Mỗi khi vuốt ve đến chỗ mẫn cảm của Tiêu Diệp, hắn sẽ không tự chủ được mà “hừ” một tiếng, động tác liếm hôn trên người Diệp Huyền cũng triển miên hơn.

Diệp Huyền chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày bản thân lại cam tâm tình nguyện vì một nam nhân làm ra hành động dâm đãng đến bậc này. Nguyên nhân cũng rất đơn giản là vì Tiêu Diệp muốn nàng làm như vậy, mà nàng cũng muốn Tiêu Diệp vui vẻ, cũng thích nhìn vẻ mặt tràn ngập tình dục cùng say mê trên mặt Tiêu Diệp.

Ngay tại lúc động tác của nàng ngày càng thuần thực, Tiêu Diệp rốt cuộc không nín nhịn được. Côn thịt trong hoa kính không ngừng nảy lên, hai khóa túi thịt cũng ần ần nảy lên. Hắn thô lỗ rút côn thịt ra, nắm giữ bóng thân thô to, cấp tốc chuyển động lên xuống.

Diệp Huyền biết Tiêu Diệp có đôi khi không nhịn được sẽ lấy dương vật ra giải tỏa dục vọng. Nhưng đây là lần đầu tiên nàng tận mắt nhìn thấy hình ảnh dâm mỹ này, hai chân nam nhân mở ra, căn cứ vật ướt sũng, bàn tay thon dài nắm lấy nó cấp tốc ma sát, bàn tay kia ngày ngày phê chuẩn tấu chương, cũng nắm qua ngọc tỷ, cũng đùa bỡn qua mỗi tác da thịt của nàng. Mắt Tiêu Diệp không hề chớp lấy một cái chăm chú nhìn nàng, dục vọng cuồng nhiệt trong mắt hắn như đang cắn nuốt Diệp Huyền. Diệp Huyền cảm thấy như đang bị cắn côn thịt kia trừu cảm, hắn thô bạo dững mãnh như vậy, dường như muốn đem tiểu huyết của mình phá nát.

“Ân a...” Nàng khắc chế không được rên rỉ một tiếng, từ trong hoa tâm phun ra một cổ dâm thủy, nàng thể nhưng bị Tiêu Diệp thị gian mà cao trào.

Mà Tiêu Diệp cũng đạt tới cao trào, hắn vội vã nói: “Mau tránh ra.” Nhưng Diệp Huyền cả người mềm nhũn ngồi ở chỗ cũ, tình trùng đậm đặc bắn ra, phun lên đùi nàng, bụng... Thậm chí còn có một chút vẩy lên trên mặt nàng.

Tiêu Diệp nghiêng răng nghiêng lợi nhìn trên môi nàng dính một chút bạch trọc, ngay sau đó, hắn phát hiện bản thân lại cứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư Thật Dịu Dàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Tiêu Diệp đề Diệp Huyền ra hôn ngẫu nghiêng, vốn tưởng làm như vậy ít nhất có thể giải tỏa một chút dục vọng, không nghĩ tới bản thân nơi đó lại càng hưng phấn.

Bên hông Diệp Huyền bị một căn cứng rắn ma sát, ngây ngốc nhìn Tiêu Diệp: “Người như thế nào lại...” Lại cứng? Hắn vừa mới bắn xong, mà đại gia hỏa đáng giận kia lại hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang một cước nhất trụ kinh thiên.

Diệp Huyền ở phương diện này có phần trúc trắc, nhưng tốt xấu gì nàng cũng là thê tử người ta, trước khi đại hôn, cũng được mẫu thân cùng chị dâu dạy một chút chuyện phòng the, lão ma ma cũng dạy không ít thuật trên giường dụ dỗ nam nhân, chỉ là từ khi vào cung đến nay chưa từng dùng đến. Diệp Huyền biết nam nhân sau khi bắn sẽ có một khoảng thời gian nhuyển xuống, ai biết Tiêu Diệp lại thiên phú dị bẩm như thế.

Tiêu Diệp cắn môi nàng, oán hận nói: “Đều tại nàng.” Ai bảo nàng mê người như thế. Diệp Huyền biết hắn khó chịu, lúc này cũng không phản bác hắn, thấy Tiêu Diệp lại nắm côn thịt trong tay chuyển động lên xuống.

Nàng cắn môi, đè lại tay Tiêu Diệp: “Cửu lang, ta... Để ta làm.” Tiêu Diệp kinh ngạc không tin nổi nhìn nàng, nhìn vẻ mặt nam nhân, Diệp Huyền không khỏi đau lòng.

Từ trước tới nay, khi nàng ở cùng Tiêu Diệp, đều là Tiêu Diệp chủ động trả giá, mà nàng chỉ biết bị động thừa nhận. Tiêu Diệp quá mức yêu thương nàng, mà nàng lại chưa bao giờ vì Tiêu Diệp mà làm bất cứ điều gì. Ít nhất lúc này đây, Diệp Huyền nghĩ, nàng muốn khiến Cửu lang vui vẻ.

Tuy rằng đã hạ quyết tâm, nhưng Diệp Huyền vẫn rất khản trương, thẹn thùng. Mặt nàng nóng bừng, dưới ánh mắt nóng bỏng của Tiêu Diệp cúi thấp người, đầu tiên là nắm giữ côn thịt vỗ về chơi đùa vài cái rồi vươn đầu lưỡi đến, liếm lên quy đầu của đại gia hỏa kia một cái.

“Đừng...” đầu lưỡi ẩm nóng vừa chạm vào, Tiêu Diệp cảm thấy cả người tê dại, lập tức nhìn không được hừ nhẹ. “Đừng liếm...” Hắn thở dốc ngăn lại động tác của Diệp Huyền, tuy rằng trong lòng rất muốn nhưng vẫn kiên quyết nói, “Nơi đó bẩn.”

Không có nam nhân nào có thể kháng cự nữ nhân làm loại sự tình này cho mình, nhưng Tiêu Diệp không đồng ý để Diệp Huyền quỳ xuống. Hắn muốn đem cô gái này nâng niu trong lòng bàn tay, những chuyện dơ bẩn thống khổ tuyệt đối không để nàng làm.

“Không bẩn.” Diệp Huyền ngượng ngùng không chịu nổi, nhưng vẫn ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Tiêu Diệp, “Ta...” Nàng dịu dàng mà kiên định nói, “Ta nguyện ý vì ngươi làm loại chuyện này.”

Tiêu Diệp nghĩ, trong đời này đây chính là lời nói êm tai nhất mà hắn được nghe. Động tác của Diệp Huyền vẫn còn trúc trắc, có vài lần để răng nanh va chạm, vài lần không cẩn thận cắn lên bỏng thân.

Cơ bắp trên người Tiêu Diệp buộc chặt, hắn cật lực đè nén xúc động dùng côn thịt trườn sát trong miệng nàng, thậm chí ngay cả động cũng không dám động, sợ làm Diệp Huyền bị thương.

Dương vật hắn rất thô, cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Diệp Huyền căn bản là hàm trụ không được. Diệp Huyền chỉ có thể dùng tay nắm lấy bỏng thân, dùng đầu lưỡi liếm loạn, hoặc là hàm trụ quy đầu trong miệng mà hút, hai gò má căng lên, nước bọt trong miệng theo khoe miệng chảy xuống, làm ướt một mảng trước ngực nàng.

Tiêu Diệp mở rộng hai chân tựa vào gối đầu giường, trong tầm mắt là cái đầu đang phập phồng cao thấp của Diệp Huyền. Nàng cong người xuống, tấm lưng trắng nõn vẽ một đường cong duyên dáng, cặp mông đầy đặn mướt mà không tự chủ nhếch cao lên, ở trước mắt Tiêu Diệp không ngừng vận vẹo.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, vươn tay nhéo lên nụ hoa Diệp Huyền: “Ngoan, đem mông nhỏ quay sang đây.” Diệp Huyền đỏ mặt, trong lòng mơ hồ đoán được Tiêu Diệp muốn làm gì. Trong lúc nàng đang do dự, Tiêu Diệp lại nhéo nhéo lên ngực nàng, nàng mới chậm rì rì xoay ngược người lại, hai chân tách ra, ghé vào trên người Tiêu Diệp.

Rất nhanh, nơi mật đào đã gần trong tay Tiêu Diệp. Nam nhân đem mông thịt Diệp Huyền banh ra, hơi thở nóng rực phun lên hoa môi, tiểu huyết run rẩy co rúm lại, đáng thương hề hề phun ra một chút dâm thủy.

Chỗ xấu hổ kia bị nam nhân nhìn chăm chú, Diệp Huyền đỏ bừng mặt, nàng càng xấu hổ, ngượng ngùng, chỗ đó dường như càng thêm kiều diễm.

Thấy nàng không tự chủ được mà vận vẹo mông nhỏ, yết hầu hắn trở nên khô khốc, Tiêu Diệp vỗ lên mông nàng một phát: “Thấp mông xuống một chút.”

Thịt heo bông ở bên môi Diệp Huyền giật giật, ý bảo nàng tiếp tục liếm nó. Đợi bỏng thân một lần nữa được bao bọc trong cái miệng nhỏ ẩm nóng, Diệp Huyền nghe thấy nam nhân cười khẽ một tiếng, “Tiểu dâm huyết chảy nước nhiều như vậy...” Hắn vươn tay vuốt ve một lát, tiếp đến dán môi lên, đem hai phiến hoa môi đều ngâm trong miệng.

Diệp Huyền “um” một tiếng, mông bị Tiêu Diệp gắt gao giữ chặt, chỉ có thể phí công vận vẹo lung tung dưới thế tấn công mãnh liệt của nam nhân. Khoái cảm kịch liệt khiến nàng khó có thể hô hấp, Tiêu Diệp không phải là chưa từng chơi đùa nơi đó của nàng, nhưng chưa bao giờ cuồng mãnh như hôm nay. Cái lưỡi linh hoạt, trêu chọc từ hoa môi đến hoa kính, đầu lưỡi liên tục đâm vào, đùa bỡn Diệp Huyền đến cao trào.

Hắn vừa liếm vừa mút, hầu kết trượt lên xuống liên tục, từng ngậm từng ngậm nuốt hết dâm dịch của nàng vào trong bụng.

“Lại tiết nhiều thêm một chút, nương nương.” Thanh âm từ trong cổ họng Tiêu Diệp phát ra không rõ ràng, “Cửu lang muốn uống dâm thủy từ trong tiểu tảo huyết của người...”

Dâm thủy thậm chí còn theo cảm của hắn chảy xuống dưới, tiếng nước “chặc chặc” dâm mỹ vang lên không ngừng, “Ân a... Không cần liếm nơi đó... Cửu lang, van cầu chàng Cửu lang...”

Cái miệng nhỏ nhắn của Diệp Huyền đã sớm không ngâm được côn thịt của Tiêu Diệp, nàng chỉ có thể ní non cầu khẩn Tiêu Diệp, hai chân càng ngày càng nhuyễn, khí lực toàn thân dường như đều bị nam nhân hút khô.

“Được, ta không liếm.” Tiêu Diệp đem đầu lưỡi từ trong hoa kính rút ra, Diệp Huyền cảm thấy có chút không thích hợp, nàng theo bản năng muốn chạy trốn, Tiêu Diệp cắn một ngụm lên hộ khẩu nàng, dùng răng nghiền lên âm hạch mềm mại của nàng.

“A!” Diệp Huyền rốt cuộc không chống đỡ được, hai chân nàng vốn dĩ tách ra quỳ ghé trên người Tiêu Diệp, bởi vì bất ngờ cao trào hai chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống. Đùi nàng kẹp hai bên mặt Tiêu Diệp, hoa phụ, hoa môi tất cả đều dán lên mặt nam nhân, Diệp Huyền thậm chí cảm nhận được chóp mũi Tiêu Diệp dính lên tiểu hoa châu của nàng.

“Nương nương, nàng cũng thật nhiệt tình.” Bởi vì miệng mũi đều chôn giữa hai chân Diệp Huyền, thanh âm nam nhân nghe qua khàn khàn, nặng nề. Môi mông của hắn máy máy theo từng chữ mà hắn nói ra, ma sát lên bối thịt, kích thích cả người Diệp Huyền giống như bị điện giật. “Muốn Cửu lang hung hăng liếm nàng? Hay là... dùng cây gậy lớn sáp lỗ nhỏ của nàng?”

Ngay sau đó, hắn liên tục liếm mút nơi đó, cảm giác vừa hồ thẹn vừa thấy kích thích điên cuồng ập tới khiến Diệp Huyền điên cuồng kêu lên: “Không

phải... Không cần... A, nơi đó... Muốn đi, muốn đi... Cứu lang, Cứu lang.”

Hai mắt nàng mê muội, ý thức tan rã, tiếng rên rỉ không ngừng tràn ra từ miệng, nước bọt cũng theo khóe miệng mà chảy xuống. Đến cuối cùng, thần trí Diệp Huyền mơ hồ.

Nàng chỉ nhớ sau khi Tiêu Diệp liếm nàng đến cao trào liền áp nàng dưới thân, hung hăng cắm căn côn thịt cứng rắn, nóng bỏng vào. Nàng đã không còn khí lực để cự tuyệt, cũng không muốn cự tuyệt. Liền thuận theo Tiêu Diệp đùa bỡn nàng, ở trên người nàng muốn làm gì thì làm, một lần lại một lần đem tinh dịch bắn vào tử cung nàng...

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư Thật Dịu Dàng!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.